

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

17 lipca 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 231/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 231/02	Sprawa C-10/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 10 listopada 2016 r. w sprawie T-67/15, Polo Club/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 11 stycznia 2017 r. przez Polo Club	2
2017/C 231/03	Sprawa C-50/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 grudnia 2016 r. w sprawie T-561/15, Universidad Internacional de la Rioja/EUIPO – Universidad de la Rioja (Universidad Internacional de la Rioja UNIR), wniesione w dniu 31 stycznia 2017 r. przez Universidad Internacional de la Rioja, S.A.	2
2017/C 231/04	Sprawa C-147/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 23 marca 2017 r. – Sindicatul Familia Constanța i in./Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța	3
2017/C 231/05	Sprawa C-148/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 marca 2017 r. – Peek & Cloppenburg KG/Peek & Cloppenburg KG	4
2017/C 231/06	Sprawa C-161/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 31 marca 2017 r. – Land Nordrhein-Westfalen/Dirk Renckhoff	5

2017/C 231/07	Sprawa C-171/17: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Węgry	5
2017/C 231/08	Sprawa C-179/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2017 r. – Bankia S.A./Alfonso Antonio Lau Mendoza y Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez	6
2017/C 231/09	Sprawa C-192/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Cobra SpA/Ministero dello Sviluppo Economico	7
2017/C 231/10	Sprawa C-196/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Kathrin Meyer/TUIfly GmbH.	8
2017/C 231/11	Sprawa C-197/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Thomas Neufeldt i in./TUIfly GmbH.	9
2017/C 231/12	Sprawa C-198/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Ivan Wallmann/TUIfly GmbH	10
2017/C 231/13	Sprawa C-200/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Susanne de Winder/TUIfly GmbH.	10
2017/C 231/14	Sprawa C-201/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Holger Schlosser i Nicole Schlosser/TUIfly GmbH	11
2017/C 231/15	Sprawa C-202/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Peter Rebbe, Hans-Peter Rebbe, Harmine Rebbe/TUIfly GmbH	12
2017/C 231/16	Sprawa C-208/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-192/16, NF/Rada Europejska, wniesione w dniu 21 kwietnia 2017 r. przez NF	12
2017/C 231/17	Sprawa C-209/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-193/16, NG/Rada Europejska, wniesione w dniu 21 kwietnia 2017 r. przez NG	13
2017/C 231/18	Sprawa C-210/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-257/16, NM/Rada Europejska, wniesione w dniu 21 kwietnia 2017 r. przez NM	14
2017/C 231/19	Sprawa C-212/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 24 kwietnia 2017 r. – Simón Rodríguez Otero/Televisión de Galicia S.A.	15
2017/C 231/20	Sprawa C-225/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 lutego 2017 r. w sprawach połączonych T-14/14 i T-87/14, Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2017 r. przez Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd, Valfajr 8th Shipping Line Co.	15
2017/C 231/21	Sprawa C-226/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Brigitte Wittmann/TUIfly GmbH.	17
2017/C 231/22	Sprawa C-228/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Reinhard Wittmann/TUIfly GmbH.	18

2017/C 231/23	Sprawa C-238/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto apylinkės teismas (Litwa) w dniu 9 maja 2017 r. – „Renerga” UAB/„Energijos skirstymo operatorius”, AB „Lietuvos energijos gamyba” AB	18
2017/C 231/24	Sprawa C-246/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État (Belgia) w dniu 10 maja 2017 r. – Ibrahima Diallo/État belge	19
2017/C 231/25	Sprawa C-265/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 7 marca 2017 r. w sprawie T-194/13, United Parcel Service/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 maja 2017 r. przez Komisję Europejską	21
Sąd		
2017/C 231/26	Sprawa T-637/15: Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2017 r. – Alma-The Soul of Italian Wine/EUIPO – Miguel Torres (SOTTO IL SOLE ITALIANO SOTTO il SOLE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SOTTO IL SOLE ITALIANO SOTTO il SOLE — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VINA SOL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Naruszenie charakteru odróżniającego — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	22
2017/C 231/27	Sprawa T-519/16: Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2017 r. – Piessevaux/Rada (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Przeniesienie uprawnień emerytalnych do systemu emerytalnego Unii — Propozycja doliczenia lat uprawniających do emerytury — Artykuł 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego — Nowe ogólne przepisy wykonawcze — Równość traktowania — Prawa nabyte — Uzasadnione oczekiwania)	22
2017/C 231/28	Sprawa T-164/16: Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2017 r. – Piper Verlag/EUIPO (THE TRAVEL EPISODES) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego THE TRAVEL EPISODES — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Żądanie zmiany decyzji — Akt, który nie może zostać wydany przez izbę odwoławczą — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność)	23
2017/C 231/29	Sprawa T-207/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 8 maja 2017 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Ostrzeżenie dotyczące wykluczenia — Ostrzeżenie dotyczące weryfikacji — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	23
2017/C 231/30	Sprawa T-285/16: Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2017 r. – Dominator International/EUIPO (DREAMLINE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy DREAMLINE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]	24
2017/C 231/31	Sprawa T-481/16 RENV: Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2017 r. – Cuallado Martorell/Komisja (Służba publiczna — Zatrudnienie — Konkurs otwarty — Niedopuszczenie do egzaminu ustnego — Ocena egzaminu pisemnego — Decyzja o nieumieszczeniu skarżącej na liście rezerwy kadrowej — Możliwość powierzenia przez komisję konkursową sprawdzania egzaminów pisemnych jednemu ze swoich członków — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna)	25
2017/C 231/32	Sprawa T-785/16: Postanowienie Sądu z dnia 16 maja 2017 r. – BSH Electrodomesticos España/EUIPO – DKSH International (Ufesa) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Ufesa — Ugoda — Nabycie przez skarżącą zgłoszonego znaku towarowego — Umorzenie postępowania)	25

2017/C 231/33	Sprawa T-170/17 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – RW/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Służba publiczna — Urzędnicy — Skierowanie na urlop i na emeryturę — Wiek emerytalny — Artykuł 42 c regulaminu pracowniczego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris — Pilny charakter — Wyważenie interesów)	26
2017/C 231/34	Sprawa T-113/17: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2017 r. – Crédit Agricole i Crédit Agricole Corporate and Investment Bank/Komisja	27
2017/C 231/35	Sprawa T-242/17: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 r. – SC/Eulex Kosovo	28
2017/C 231/36	Sprawa T-244/17: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja	29
2017/C 231/37	Sprawa T-254/17: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Intermarché Casino Achats/Komisja	29
2017/C 231/38	Sprawa T-255/17: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja	30
2017/C 231/39	Sprawa T-268/17: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale	31
2017/C 231/40	Sprawa T-269/17: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale	32
2017/C 231/41	Sprawa T-270/17: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale	33
2017/C 231/42	Sprawa T-271/17: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale	34
2017/C 231/43	Sprawa T-272/17: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2017 r. – Webgarden/EUIPO (Dating Bracelet)	35
2017/C 231/44	Sprawa T-283/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – SH/Komisja	35
2017/C 231/45	Sprawa T-284/17: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Le Pen/Parlament	36
2017/C 231/46	Sprawa T-285/17: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Yanukovych/Rada	37
2017/C 231/47	Sprawa T-286/17: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Yanukovych/Rada	38
2017/C 231/48	Sprawa T-288/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Sky/EUIPO – Parrot Drones (Parrot SKYCONTROLLER)	39
2017/C 231/49	Sprawa T-290/17: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Stavvytskyi/Rada	40
2017/C 231/50	Sprawa T-291/17: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Transdev i in./Komisja	41
2017/C 231/51	Sprawa T-292/17: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Région Île-de-France/Komisja	41
2017/C 231/52	Sprawa T-294/17: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Lion's Head Global Partners/EUIPO – Lion Capital (Lion's Head)	42
2017/C 231/53	Sprawa T-297/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – VSM/EUIPO (WE KNOW ABRASIVES)	43
2017/C 231/54	Sprawa T-299/17: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (1000)	43
2017/C 231/55	Sprawa T-300/17: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (3000)	44

2017/C 231/56	Sprawa T-301/17: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (2000)	45
2017/C 231/57	Sprawa T-302/17: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (6000)	45
2017/C 231/58	Sprawa T-303/17: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (4000)	46
2017/C 231/59	Sprawa T-304/17: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (5000)	47
2017/C 231/60	Sprawa T-305/17: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2017 r. – Red Bull/EUIPO (Przedstawienie równoległoboku składającego się z dwóch części o różnych kolorach)	47
2017/C 231/61	Sprawa T-307/17: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2017 r. – adidas/EUIPO – Shoe Branding Europe (Przedstawienie trzech równoległych pasków)	48
2017/C 231/62	Sprawa T-310/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Lion's Head Global Partners/EUIPO – Lion Capital (LION'S HEAD global partners)	49
2017/C 231/63	Sprawa T-311/17: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2017 r. – Stips/Komisja	49
2017/C 231/64	Sprawa T-313/17: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2017 r. – Wajos/EUIPO (Kształt butelki)	50
2017/C 231/65	Sprawa T-314/17: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2017 r. – Nosio/EUIPO (MEZZA)	50
2017/C 231/66	Sprawa T-318/17: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale	51
2017/C 231/67	Sprawa T-330/17: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Ceobus i in./Komisja	52
2017/C 231/68	Sprawa T-331/17: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2017 r. – Steifer/EKES	53
2017/C 231/69	Sprawa T-757/15: Postanowienie Sądu z dnia 3 maja 2017 r. – Facebook/EUIPO – Brand IP Licensing (lovebook)	53
2017/C 231/70	Sprawa T-84/17: Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Consorzio IB Innovation/Komisja . . .	54
2017/C 231/71	Sprawa T-95/17: Postanowienie Sądu z dnia 5 maja 2017 r. –King.com/EUIPO – TeamLava (Ekrany i ikony na wyświetlaczu)	54
2017/C 231/72	Sprawa T-126/17: Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Consorzio IB Innovation/Komisja . .	54

Sprostowania

2017/C 231/73	Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-86/17 (Dz.U. C 104 z 3.4.2017) . .	55
2017/C 231/74	Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-161/17 (Dz.U. C 151 z 15.5.2017)	57

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 231/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 221 z 10.7.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 213 z 3.7.2017

Dz.U. C 202 z 26.6.2017

Dz.U. C 195 z 19.6.2017

Dz.U. C 178 z 6.6.2017

Dz.U. C 168 z 29.5.2017

Dz.U. C 161 z 22.5.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 10 listopada 2016 r. w sprawie T-67/15, Polo Club/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 11 stycznia 2017 r. przez Polo Club

(Sprawa C-10/17 P)

(2017/C 231/02)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Polo Club (przedstawiciel: D. Masson, avocat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, Lifestyle Equities CV

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 grudnia 2016 r. w sprawie T-561/15, Universidad Internacional de la Rioja/EUIPO – Universidad de la Rioja (Universidad Internacional de la Rioja UNIR), wniesione w dniu 31 stycznia 2017 r. przez Universidad Internacional de la Rioja, S. A.

(Sprawa C-50/17 P)

(2017/C 231/03)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Wnoszący odwołanie: Universidad Internacional de la Rioja, S.A. (przedstawiciele: C. Lema Devesa i A. Porras Fernandez-Toledano, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziewiąta izba) skargę w części odrzucił, a w pozostałej części oddalił oraz postanowił, że Universidad Internacional de La Rioja, S.A. pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 23 marca 2017 r. – Sindicatul Familia Constanța i in./Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța

(Sprawa C-147/17)

(2017/C 231/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sindicatul Familia Constanța i in.

Strona pozwana: Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ w związku z art. 2 dyrektywy 89/391/EWG⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyłączają z zakresu jej stosowania działalność taką jak działalność rodziców zastępczych wykonywaną przez skarżących?
- 2) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pierwsze pytanie: czy art. 17 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że działalność rodziców zastępczych wykonywana przez skarżących może być przedmiotem odstępstwa od art. 5 dyrektywy na mocy [art. 17] ust. 1, ust. 3 lit. b) i c) lub ust. 4 lit. b)?
- 3) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na poprzednie pytanie: czy art. 17 ust. 1 lub, jeżeli ma zastosowanie, art. 17 ust. 3 lub 4 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że takie odstępstwo musi być wyraźnie sformułowane, czy też może być dorozumiane w wyniku przyjęcia aktu normatywnego ustanawiającego inne przepisy dotyczące organizacji czasu pracy dla określonej działalności zawodowej? W sytuacji gdy takie odstępstwo nie musi być wyraźne, jakie są minimalne warunki konieczne do uznania, że prawo krajowe wprowadza odstępstwo, i czy takie odstępstwo może być wyrażone w sposób wynikający z przepisów ustawy nr 272/2004?
- 4) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytania 1, 2 lub 3: czy art. 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że okres, który rodzic zastępczy spędza razem z podopiecznym w swoim miejscu zamieszkania lub w innym miejscu przez niego wybranym, stanowi czas pracy, pomimo iż nie wykonuje on żadnych działań spoczywających na nim, o których mowa w indywidualnej umowie o pracę?
- 5) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytania 1, 2 lub 3: czy art. 5 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak art. 122 ustawy nr 272/2004? W razie orzeczenia możliwości zastosowania art. 17 ust. 3 lit. b) i c) lub ust. 4 lit. b) dyrektywy, czy ten artykuł należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on takim przepisom krajowym?
- 6) W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytanie 1 i ewentualnie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4: czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on jednak przyznaniu odszkodowania w postaci ekwiwalentu, do którego przysługiwałoby pracownikowi prawo z tytułu corocznego urlopu wypoczynkowego, ponieważ charakter działań wykonywanych przez rodziców zastępczych uniemożliwia im korzystanie z takich urlopów, czy też, gdy pomimo formalnego przyznania urlopu, pracownik nadal świadczy te same działania, jeżeli w omawianym okresie nie byłoby dopuszczalne oddzielenie go od podopiecznego. Jeżeli tak, czy do uzyskania prawa do odszkodowania jest wymagane, by pracownik wnioskował o przyznanie mu prawa do rozłąki z nieletnim, a pracodawca nie wydał takiego zezwolenia?

- 7) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1, twierdzącej na pytanie 4 i przeczącej na pytanie 6: czy art. 7 ust. 1 dyrektywy sprzeciwia się przepisowi krajowemu takiemu jak art. 122 ust. 3 lit. d) ustawy nr 272/2004, w sytuacji gdy ustawa ta pozostawia pracodawcy, stosownie do jego uznania, decyzję, czy zezwolić na rozłąkę z nieletnim w okresie urlopu rodzica zastępczego, a jeżeli tak, czy brak możliwości skorzystania z urlopu, w konsekwencji zastosowania tego przepisu ustawy, stanowi naruszenie prawa Unii i spełnia przesłanki do dochodzenia odszkodowania przez pracownika? Jeżeli tak, czy takie odszkodowanie powinno być wypłacane przez państwo z tytułu naruszenia art. 7 dyrektywy, czy przez jednostkę publiczną, będącą pracodawcą, która nie zapewniła opieki w okresie rozłąki z podopiecznym. Czy w takiej sytuacji do uzyskania prawa do odszkodowania jest wymagane, by pracownik wnioskował o przyznanie mu prawa do rozłąki z nieletnim, a pracodawca nie wydał takiego zezwolenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, tom 7, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, tom 2, s. 88)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 24 marca 2017 r. – Peek & Cloppenburg KG/Peek & Cloppenburg KG**

(Sprawa C-148/17)

(2017/C 231/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Peek & Cloppenburg KG, Hamburg

Druga strona postępowania rewizyjnego: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z art. 14 dyrektywy 2008/95/WE ⁽¹⁾ to, że unieważnienie lub wygaśnięcie prawa do krajowego znaku towarowego, który stanowi podstawę dla zastrzeżenia starszeństwa unijnego znaku towarowego i którego uprawniony się zrzekł lub na którego wygaśnięcie pozwolił, może być ustalone a posteriori tylko wtedy, gdy przesłanki unieważnienia lub wygaśnięcia są spełnione nie tylko w chwili zrzeczenia się prawa do znaku lub jego wygaśnięcia, lecz również w chwili wydania sądowego orzeczenia dotyczącego tego ustalenia?
- 2) Czy zastrzeżenie starszeństwa zgodnie z art. 34 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾ skutkuje tym, że krajowe prawo do znaku towarowego wygasa i nie można go już używać w sposób pozwalający na utrzymanie praw związanych z tym znakiem, czy też krajowy znak towarowy zostaje utrzymany na podstawie prawa unijnego nawet wtedy, gdy wpis go dotyczący w rejestrze danego kraju członkowskiego już nie istnieje, ze skutkiem, że może i musi być on nadal używany w sposób pozwalający na utrzymanie praw z nim związanych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 55)

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 31 marca 2017 r. – Land Nordrhein-Westfalen/Dirk Renckhoff**

(Sprawa C-161/17)

(2017/C 231/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Land Nordrhein-Westfalen

Druga strona postępowania rewizyjnego: Dirk Renckhoff

Pytania prejudycjalne

Czy zamieszczenie we własnej publicznie dostępnej witrynie internetowej utworu swobodnie dostępnego za zgodą podmiotu praw autorskich dla wszystkich użytkowników Internetu w obcej witrynie internetowej stanowi podawanie do publicznej wiadomości w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾, jeżeli utwór zostaje najpierw skopiowany na serwer, a stamtąd przekazany do własnej witryny internetowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-171/17)

(2017/C 231/07)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele): V. Bottka i H. Tserepa-Lacombe)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że, uregulowany ustawą nr CC z 2011 r. oraz dekretem wykonawczym nr 356/2012 do tej ustawy z dnia 13 grudnia 2012 r., krajowy system płatności mobilnych wprowadzony i obowiązujący na Węgrzech, który tworzy monopol poprzez przyznanie praw wyłącznych przedsiębiorstwu Nemzeti Mobilfizetési Zrt., utrudnia wejście na uprzednio konkurencyjny rynek hurtowy płatności mobilnych i którego utworzenie nie było ani konieczne, ani zgodne z zasadą proporcjonalności, jest sprzeczny z

— po pierwsze, art. 15 ust. 2 lit. d) i z art. 16 ust. 1 dyrektywy 2006/123/WE ⁽¹⁾;

— po drugie, art. 49 TFUE i art. 56 TFUE;

— obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustawa nr CC z dnia 1 kwietnia 2011 r. dotycząca krajowego systemu płatności mobilnych (zwana dalej „ustawą”) wprowadziła zmiany w ustawodawstwie regulującym świadczenie usług płatności mobilnych obowiązujące od dnia 1 kwietnia 2013 r. i wywołujące obligatoryjne skutki od dnia 2 lipca 2014 r. Ustawa definiuje usługi podlegające scentralizowanej i mobilnej sprzedaży w następujących sektorach: a) parkowanie w miejscach publicznych; b) udostępnianie sieci drogowej w celach transportu; c) transport osób wykonywany przez przedsiębiorstwo należące do skarbu państwa; d) inne usługi świadczone przez przedsiębiorstwo należące do skarbu państwa. Spośród wyżej wymienionych, w chwili obecnej na Węgrzech płatności mobilne są przyjmowane jedynie za parkowanie w miejscach publicznych i za korzystanie z sieci drogowej w celach transportu (e-winietta i usługa HU-GO). Niniejsze postępowanie dotyczy jednak wszystkich czterech dziedzin objętych zakresem zastosowania ustawy.

Zdaniem Komisji, w zakresie usług związanych z parkowaniem w miejscach publicznych Nemzeti Mobilfizetési Zrt. wykonuje tę samą działalność, którą wcześniej wykonywali inni dostawcy usług płatności mobilnych, z tą różnicą, że korzysta ona z wyłącznego prawa zawierania umów z operatorami parkingów, a pobierane przez nią opłaty podlegają regulacji ustawowej. Podobnie jest w sektorze udostępniania sieci drogowej w celach transportu, ponieważ Nemzeti Mobilfizetési Zrt. jest jedynym usługodawcą, który zawarł umowę z dostawcą usługi publicznej i może odpłatnie udzielać prawa skorzystania z drogi bezpośrednio odbiorcom usługi. W konsekwencji, w tych dwóch sektorach inni dostawcy usług płatności mobilnych lub telefonii komórkowej nie mogą prowadzić działalności jako pośrednicy.

W konsekwencji, wprowadzenie krajowego systemu płatności mobilnych oraz wyłączny charakter praw przyznanych Nemzeti Mobilfizetési Zrt. utrudniają innym przedsiębiorcom (węgierskim jak i zagranicznym) dostęp do hurtowego rynku usług płatności mobilnych (tj. rynku usług świadczonych pośrednikom w świadczeniu usług płatności mobilnych, którzy z kolei zawierają umowy z dostawcami usług parkingowych i innych usług publicznych), który wcześniej był rynkiem otwartym na konkurencję. Zdaniem Komisji, przepisy regulujące krajowy system płatności mobilnych analizowane globalnie są zatem źródłem dyskryminacji i naruszają swobodę przedsiębiorczości (naruszenie art. 15 dyrektywy 2006/123/WE i art. 49 TFUE). Przepisy te naruszają również swobodę świadczenia usług (naruszenie art. 16 dyrektywy 2006/123/WE i art. 56 TFUE), ponieważ wyłączne prawa przyznane Nemzeti Mobilfizetési Zrt. ograniczają świadczenie usług transgranicznych. W odniesieniu do innych usług podlegających scentralizowanej i mobilnej sprzedaży, w przypadku których dokonywanie płatności mobilnych nie jest jeszcze na Węgrzech możliwe, ustawa przyznaje Nemzeti Mobilfizetési Zrt. te same prawa wyłączne, co pozwala rozciągnąć na te usługi powyższą analizę prawną.

Zgodnie z właściwymi postanowieniami traktatu FUE i przepisami dyrektywy 2006/123/WE, swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług mogą podlegać tylko takim ograniczeniom, które zostały ustanowione w interesie publicznym i nie są dyskryminujące, a ponadto spełniają wymogi konieczności i proporcjonalności. Komisja jest zdania, że motywety przedstawione przez Węgry nie mogą uzasadnić ograniczeń wprowadzonych ustawą, ponieważ nie spełniają one wymagań w zakresie konieczności i proporcjonalności.

(¹) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2017 r. – Bankia S.A./Alfonso Antonio Lau Mendoza y Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

(Sprawa C-179/17)

(2017/C 231/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bankia S.A.

Strona pozwana: Alfonso Antonio Lau Mendoza i Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stoi w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko [wyrok Tribunal Supremo (STS) z dnia 18 lutego 2016 r.], zgodnie z którym, mimo tego, że klauzula natychmiastowej wymagalności stanowi nieuczciwy warunek umowny, i mimo że jest to klauzula stanowiąca podstawę wniosku egzekucyjnego, egzekucja z hipoteki nie podlega umorzeniu, ponieważ jej dalsze prowadzenie jest korzystniejsze dla konsumenta, gdyż w przypadku ewentualnej egzekucji wyroku wydanego w postępowaniu rozpoznawczym w trybie art. 1124 kodeksu cywilnego konsumentowi nie przysługiwałyby przywileje procesowe właściwe dla egzekucji z hipoteki, lecz które to stanowisko nie uwzględnia faktu, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem samego Tribunal Supremo wskazany art. 1124 kodeksu cywilnego (ustanowiony dla umów rodzących wzajemne zobowiązania) nie znajduje zastosowania do umowy pożyczki, gdyż jest ona umową realną i jednostronną, która wywołuje skutki prawne dopiero w chwili wydania pieniędzy, i która w związku z tym rodzi zobowiązania po stronie pożyczkobiorcy, a nie pożyczkodawcy (wierzyciela), co oznacza, że gdyby to stanowisko samego Tribunal Supremo zastosować w postępowaniu rozpoznawczym, konsument mógłby uzyskać orzeczenie oddalające roszczenie o rozwiązanie i odszkodowanie i nie można by było utrzymywać, że dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki jest dla niego bardziej korzystne?
- 2) Czy, w przypadku, gdyby dopuszczano możliwość stosowania art. 1124 kodeksu cywilnego do umów pożyczki lub do wszystkich umów kredytu, pozostaje w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko takie jak to opisane, w którym przy ocenie, czy dla konsumenta korzystniejsze jest dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki czy bardziej niekorzystne jest przeprowadzenie postępowania rozpoznawczego na podstawie art. 1124 kodeksu cywilnego, nie bierze się pod uwagę tego, że w tym ostatnim postępowaniu może zostać oddalone roszczenie o rozwiązanie i żądanie odszkodowania, jeżeli sąd zastosuje przepis tegoż art. 1124 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym „sąd orzeka rozwiązanie stosunku zobowiązaniowego na wniosek, o ile nie ma uzasadnionych powodów upoważniających go do wyznaczenia terminu”, mając na względzie to, że właśnie w kontekście długoterminowych (20 lub 30 lat) pożyczek i kredytów hipotecznych na zakup mieszkania jest stosunkowo prawdopodobne, że sądy stosują tę podstawę oddalenia pozwu, zwłaszcza gdy faktyczne niespełnienie zobowiązania do zapłaty nie jest bardzo poważne?
- 3) Czy, gdyby uznano, że dla konsumenta bardziej korzystne jest dalsze prowadzenie egzekucji z hipoteki ze skutkami natychmiastowej wykonalności, pozostaje w sprzeczności z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich przyjęte w orzecznictwie stanowisko takie jak to opisane, które stosuje zastępczo przepis prawa [art. 693.2 LEC (Ley de Enjuiciamiento Civil, kodeks postępowania cywilnego)] mimo że umowa może nadal istnieć bez klauzuli natychmiastowej wykonalności, i które przypisuje skutki termu art. 693.2 LEC chociaż nie występuje jego podstawowa przesłanka: istnienie w umowie ważnego i skutecznego uzgodnienia dotyczącego natychmiastowej wykonalności, które zostało właśnie uznane za nieuczciwy warunek umowny, nie były i bezskuteczny?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Cobra SpA/Ministero dello Sviluppo Economico**

(Sprawa C-192/17)

(2017/C 231/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Cobra SpA

Druga strona postępowania: Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 1999/5/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że producent, który stosuje procedurę przewidzianą w akapicie drugim załącznika III, przy występowaniu zharmonizowanych norm, które określają zestaw zasadniczych testów radiowych do wykonania, powinien zwrócić się do jednostki notyfikowanej i w konsekwencji dołączyć do oznakowania CE (poświadczającego zgodność z zasadniczymi wymogami określonymi tą dyrektywą) numer identyfikacyjny tej jednostki notyfikowanej?
- 2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy producent, który po zastosowaniu procedury przewidzianej w akapicie drugim załącznika III, przy występowaniu zharmonizowanych norm określających zestaw zasadniczych testów radiowych do wykonania, zwrócił się jednak z własnej woli do jednostki notyfikowanej o potwierdzenie wykazu wyżej wymienionych testów, powinien dołączyć do oznakowania CE poświadczającego zgodność z zasadniczymi wymogami określonymi w dyrektywie 1999/5/WE numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej?
- 3) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy producent, który po zastosowaniu procedury przewidzianej w akapicie drugim załącznika III, przy występowaniu zharmonizowanych norm określających zestaw zasadniczych testów radiowych do wykonania, i po zwróceniu się jednak z własnej woli do jednostki notyfikowanej o potwierdzenie wykazu wyżej wymienionych testów dołączył z własnej woli do produktu numer identyfikacyjny wspomnianej jednostki, powinien umieścić numer identyfikacyjny tej jednostki także na produkcie i jego opakowaniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.U. L 91, s. 10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Kathrin Meyer/TUIfly GmbH.**

(Sprawa C-196/17)

(2017/C 231/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kathrin Meyer

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? ⁽¹⁾ W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?

- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Thomas Neufeldt i in./TUIfly GmbH.**

(Sprawa C-197/17)

(2017/C 231/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Thomas Neufeldt, Julia Neufeldt i Gabriel Neufeldt, oboje reprezentowani przez swoich rodziców Sandrę Neufeldt i Thomasa Neufeldta

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Ivan Wallmann/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-198/17)

(2017/C 231/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ivan Wallmann

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Susanne de Winder/TUIfly GmbH.**

(Sprawa C-200/17)

(2017/C 231/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Susanne de Winder

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Holger Schlosser i Nicole Schlosser/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-201/17)

(2017/C 231/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Holger Schlosser, Nicole Schlosser

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?

- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Peter Rebbe, Hans-Peter Rebbe, Harmine Rebbe/TUIfly GmbH

(Sprawa C-202/17)

(2017/C 231/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Rebbe, Hans-Peter Rebbe, Harmine Rebbe

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹)? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-192/16, NF/Rada Europejska, wniesione w dniu 21 kwietnia 2017 r. przez NF

(Sprawa C-208/17 P)

(2017/C 231/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NF (przedstawiciele: P. O'Shea, BL, I. Whelan, BL, i B. Burns, Solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 lutego 2017 r., w którym Sąd ten uznał, że wniesioną doń skargę należy odrzucić ze względu na brak właściwości do jej rozpoznania i wydania rozstrzygnięcia w jej przedmiocie;
- wydanie prawomocnego wyroku w sprawie będącej przedmiotem odwołania i stwierdzenie, że Sąd Unii Europejskiej dopuścił się naruszenia prawa uznając się za niemający właściwości do wydania rozstrzygnięcia, i obciążenia pozwanej w sprawie T-192/16 kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w związku z wydaniem postanowienia przez Sąd i rozstrzygnięciem, jakie wyda Trybunał Sprawiedliwości w niniejszym postępowaniu odwoławczym;
- przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie podniesionych w niej kwestii wraz ze wskazaniem, że Sąd ten jest właściwy do jego wydania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Brak uzasadnienia;
2. Brak odpowiedniej oceny kwestii tego, czy zaskarżona umowa była w rzeczywistości decyzją pozwanej;
3. Nieuwzględnienie istotnych okoliczności faktycznych;
4. Brak uwzględnienia przedłożonych dowodów;
5. Brak dogłębnego zbadania i pełnej oceny istotnych okoliczności sprawy;
6. Brak podjęcia dalszych koniecznych działań;
7. Wydanie rozstrzygnięcia mimo braku wystarczającej ilości informacji;
8. Uchybienie zasadom ustanowionym przez Trybunał w sprawie C-294/83.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-193/16, NG/Rada Europejska, wniesione w dniu 21 kwietnia 2017 r. przez NG

(Sprawa C-209/17 P)

(2017/C 231/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NG (przedstawiciele: P. O'Shea, BL, I. Whelan, BL, i B. Burns, Solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 lutego 2017 r., w którym Sąd ten uznał, że wniesioną doń skargę należy odrzucić ze względu na brak właściwości do jej rozpoznania i wydania rozstrzygnięcia w jej przedmiocie;
- wydanie prawomocnego wyroku w sprawie będącej przedmiotem odwołania i stwierdzenie, że Sąd Unii Europejskiej dopuścił się naruszenia prawa uznając się za niemający właściwości do wydania rozstrzygnięcia, i obciążenia pozwanej w sprawie T-193/16 kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w związku z wydaniem postanowienia przez Sąd i rozstrzygnięciem, jakie wyda Trybunał Sprawiedliwości w niniejszym postępowaniu odwoławczym;
- przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie podniesionych w niej kwestii wraz ze wskazaniem, że Sąd ten jest właściwy do jego wydania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Brak uzasadnienia;
2. Brak odpowiedniej oceny kwestii tego, czy zaskarżona umowa była w rzeczywistości decyzją pozwaną;
3. Nieuwzględnienie istotnych okoliczności faktycznych;
4. Brak uwzględnienia przedłożonych dowodów;
5. Brak dogłębnego zbadania i pełnej oceny istotnych okoliczności sprawy;
6. Brak podjęcia dalszych koniecznych działań;
7. Wydanie rozstrzygnięcia mimo braku wystarczającej ilości informacji;
8. Uchybienie zasadom ustanowionym przez Trybunał w sprawie C-294/83.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 lutego 2017 r. w sprawie T-257/16, NM/Rada Europejska, wniesione w dniu 21 kwietnia 2017 r. przez NM

(Sprawa C-210/17 P)

(2017/C 231/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NM (przedstawiciele: P. O'Shea, BL, I. Whelan, BL, i B. Burns, Solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 lutego 2017 r., w którym Sąd ten uznał, że wniesioną doń skargę należy odrzucić ze względu na brak właściwości do jej rozpoznania i wydania rozstrzygnięcia w jej przedmiocie;
- wydanie prawomocnego wyroku w sprawie będącej przedmiotem odwołania i stwierdzenie, że Sąd Unii Europejskiej dopuścił się naruszenia prawa uznając się za niemający właściwości do wydania rozstrzygnięcia, i obciążenia pozwaną w sprawie T-257/16 kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w związku z wydaniem postanowienia przez Sąd i rozstrzygnięciem, jakie wyda Trybunał Sprawiedliwości w niniejszym postępowaniu odwoławczym;
- przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie podniesionych w niej kwestii wraz ze wskazaniem, że Sąd ten jest właściwy do jego wydania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Brak uzasadnienia;
2. Brak odpowiedniej oceny kwestii tego, czy zaskarżona umowa była w rzeczywistości decyzją pozwaną;
3. Nieuwzględnienie istotnych okoliczności faktycznych;
4. Brak uwzględnienia przedłożonych dowodów;
5. Brak dogłębnego zbadania i pełnej oceny istotnych okoliczności sprawy;
6. Brak podjęcia dalszych koniecznych działań;
7. Wydanie rozstrzygnięcia mimo braku wystarczającej ilości informacji;

8. Uchybienie zasadom ustanowionym przez Trybunał w sprawie C-294/83.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 24 kwietnia 2017 r. – Simón Rodríguez Otero/Televisión de Galicia S.A.

(Sprawa C-212/17)

(2017/C 231/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Simón Rodríguez Otero

Strona pozwana: Televisión de Galicia S.A.

Druga strona postępowania: Ministerio Fiscal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla celów zasady równoważności pracowników tymczasowych i zatrudnionych na czas nieokreślony rozwiązanie umowy o pracę ze względu na obiektywne okoliczności na podstawie art. 49 ust. 1 lit. c) hiszpańskiego kodeksu pracy i rozwiązanie umowy o pracę z obiektywnych powodów na podstawie art. 52 hiszpańskiego kodeksu pracy należy uznać za „porównywalne sytuacje”, a zatem odmienna odprawa w pierwszym i drugim przypadku stanowi nierówne traktowanie pracowników tymczasowych i zatrudnionych na czas nieokreślony, zakazane w dyrektywie Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy należy uznać, że cele polityki społecznej, które uzasadniają ustanowienie rodzaju umowy o zastępstwo w przypadku odejścia na emeryturę częściową, uzasadniają także zgodnie z klauzulą 4 pkt 1 ww. porozumienia ramowego odmienne traktowanie rozwiązania stosunku pracy w celu dokonania niekorzystnej odprawy, w sytuacji, gdy pracodawca swobodnie dokonuje wyboru, by taka umowa o zastępstwo w przypadku odejścia na emeryturę częściową została zawarta na czas określony?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 lutego 2017 r. w sprawach połączonych T-14/14 i T-87/14, Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2017 r. przez Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd, Valfajr 8th Shipping Line Co.

(Sprawa C-225/17 P)

(2017/C 231/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd, Valfajr 8th Shipping Line Co. (przedstawiciele: M. Taher, solicitor, M. Lester QC, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 lutego 2017 r. w sprawach połączonych T-14/14 i T-87/14
- rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, w szczególności:
 - stwierdzenie nieważności „środków z października 2013 r.” (decyzja Rady 2013/497 ⁽¹⁾ zmieniająca decyzję 2010/413 ⁽²⁾ oraz rozporządzenie Rady nr 971/2013 ⁽³⁾ zmieniające rozporządzenie nr 267/2012 ⁽⁴⁾), a także „środków z listopada 2013 r.” (decyzja Rady 2013/685 ⁽⁵⁾ zmieniająca decyzję 2010/413 oraz rozporządzenie wykonawcze Rady nr 1203/2013 ⁽⁶⁾) w sprawie wykonania rozporządzenia nr 267/2012) w zakresie, w jakim te akty dotyczą wnoszących odwołanie;
 - ewentualnie, stwierdzenie, że środki z października 2013 r. nie mają zastosowania do wnoszących odwołanie ze względu na ich niezgodność z prawem; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania odnośnie do żądania stwierdzenia niezgodności z prawem wnoszący odwołanie podnoszą następujące zarzuty:

1. **Zarzut pierwszy**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że środki z października 2013 r. zostały przyjęte w oparciu o prawidłową podstawę prawną.
2. **Zarzut drugi**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że środki z października 2013 r. nie naruszały zasad res iudicata, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i ne bis in idem, ani prawa do skutecznego środka prawnego.
3. **Zarzut trzeci**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że przyjęcie środków z października 2013 r. nie było przejawem nadużycia władzy.
4. **Zarzut czwarty**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że druga strona postępowania nie naruszyła prawa do obrony wnoszących odwołanie.
5. **Zarzut piąty**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że środki z października 2013 r. nie stanowiły nieuzasadnionej i nieproporcjonalnej ingerencji w prawa podstawowe wnoszących odwołanie.

Na poparcie odwołania odnośnie do żądania stwierdzenia nieważności wnoszący odwołanie podnoszą następujące zarzuty:

1. **Zarzut pierwszy**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że druga strona postępowania popełniła szereg oczywistych błędów w ocenie, uznając, że wszyscy wnoszący odwołanie spełniają kryteria – określone w środkach z listopada 2013 r. – umieszczenia ich nazw w wykazach podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
2. **Zarzut drugi**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że druga strona postępowania nie naruszyła prawa do obrony wnoszących odwołanie, postanawiając – na mocy środków z listopada 2013 r. – o pozostawieniu ich nazw w wykazach podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
3. **Zarzut trzeci**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że pozostawienie – na mocy środków z listopada 2013 r. – nazw wnoszących odwołanie w wykazach podmiotów objętych środkami ograniczającymi nie naruszało zasad res iudicata, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i ne bis in idem, ani prawa do skutecznego środka prawnego.

4. **Zarzut czwarty**, zgodnie z którym Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że środki z listopada 2013 r. nie stanowiły nieuzasadnionej i nieproporcjonalnej ingerencji w prawa podstawowe wnoszących odwołanie.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 46).
- ⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39; sprostowanie: Dz.U. 2010, L 197, s. 19).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2012, L 332, s. 31; Dz.U. 2014, L 93, s. 85).
- ⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2013/685/WPZiB z dnia 26 listopada 2013 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 316, s. 46).
- ⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1203/2013 z dnia 26 listopada 2013 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 316, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Brigitte Wittmann/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-226/17)

(2017/C 231/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Brigitte Wittmann

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Reinhard Wittmann/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-228/17)

(2017/C 231/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Reinhard Wittmann

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto apylinkės teismas (Litwa) w dniu 9 maja 2017 r. – „Renerga” UAB/„Energijos skirstymo operatorius”, AB „Lietuvos energijos gamyba” AB

(Sprawa C-238/17)

(2017/C 231/23)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus miesto apylinkės teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Renerga” UAB

Strona pozwana: „Energijos skirstymo operatorius”, AB „Lietuvos energijos gamyba” AB

Pytania prejudycjalne

1. Czy przewidziany w art. 36 lit. f) dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾ cel organu regulacyjnego wykonującego zadania regulacyjne określone w dyrektywie 2009/72/WE, jakim jest „zapewnianie, aby operatorzy systemu i użytkownicy systemu otrzymywali stosowne zachęty, zarówno krótko-, jak i długoterminowe, w celu zwiększenia wydajności w zakresie działania sieci oraz rozwijania integracji rynkowej” należy rozumieć i interpretować, jako zakazujący nieprzyznawania bądź ograniczania zachęt (odmowa zapłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej)?
2. Zważywszy, że art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72 przewiduje, iż obowiązki [użyteczności publicznej] muszą być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, weryfikowalne [...], a art. 3 ust. 6 tej dyrektywy stanowi, że przyznawanie [...] rekompensat finansowych [...] odbywa się [...] w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny, należy wyjaśnić następujące kwestie:
 - 2.1. czy przepisy art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72 należy interpretować, jako zakazujące ograniczania zachęt dla podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej, jeżeli należycie wykonują one obowiązki związane ze świadczeniem usług użyteczności publicznej, których wykonania się podjęły?
 - 2.2. czy należy uznać za dyskryminacyjny, nieprzejrzysty i ograniczający uczciwą konkurencję do celów przepisów art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72 przewidziany przepisami prawa krajowego obowiązek zawieszenia wypłaty rekompensaty finansowej na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej bez względu na wykonanie przez ten podmiot czynności związanych ze świadczeniem usług użyteczności publicznej oraz na wykonanie obowiązków, których się podjął, ale łączący podstawę ograniczenia (zawieszenia) wypłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej z wykonaniem przez podmiot powiązany z podmiotem świadczącym usługi użyteczności publicznej (w którym udziały kontrolujące posiada to samo przedsiębiorstwo, które posiada udziały kontrolujące w spółce będącej podmiotem świadczącym usługi użyteczności publicznej) czynności i obowiązków przy rozliczaniu środków pieniężnych za korzystanie z usług użyteczności publicznej obliczonych dla tego przedsiębiorstwa, oraz uzależniający wypłatę rekompensaty od wykonania tych czynności i obowiązków?
 - 2.3. czy przewidziany przepisami prawa krajowego obowiązek zawieszenia wypłaty rekompensaty finansowej na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej mimo utrzymania spoczywającego na nich zobowiązania do pełnego wykonania nałożonych na nich obowiązków użyteczności publicznej oraz powiązanych zobowiązań umownych na rzecz przedsiębiorstw nabywających energię elektryczną należy uznać za dyskryminacyjny, nieprzejrzysty i ograniczający uczciwą konkurencję do celów przepisów art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72?
3. Czy na podstawie art. 3 ust. 15 dyrektywy 2009/72 nakładającego na państwa członkowskie obowiązek powiadamiania Komisji Europejskiej co dwa lata o wszelkich zmianach środków przyjętych w celu spełniania obowiązku usługi powszechnej i obowiązku użyteczności publicznej, państwo członkowskie, które przyjęło w prawie krajowym przepisy ustanawiające podstawy, zasady i mechanizm ograniczania rekompensat należnych na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej, jest zobowiązane do powiadomienia Komisji Europejskiej o takich nowych przepisach?
4. Czy przyjęcie przez państwo członkowskie w prawie krajowym przepisów określających podstawy, zasady i mechanizm ograniczania rekompensat należnych na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej sprzeciwia się celom wdrażania dyrektywy 2009/72 oraz zasadom ogólnym prawa UE (zasadzie pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 10 maja 2017 r. – Ibrahima Diallo/État belge**

(Sprawa C-246/17)

(2017/C 231/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ibrahima Diallo

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, by decyzja w sprawie stwierdzenia prawa pobytu została wydana i doręczona w terminie sześciu miesięcy, czy też w ten sposób, że dopuszcza on wydanie owej decyzji w tym terminie, lecz doręczenie jej w terminie późniejszym? Jeżeli decyzja ta może zostać doręczona w terminie późniejszym, jaki powinien to być termin?
- 2) Czy art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, w związku z art. 5 tej dyrektywy oraz w związku z art. 5 ust. 4 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁽²⁾ i z art. 7, 20, 21 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować i stosować w ten sposób, że decyzję na podstawie tego przepisu należy tylko wydać w określonym tam terminie, natomiast nie obowiązuje żaden termin na jej doręczenie, a doręczenie wspomnianej decyzji po tym terminie nie powoduje żadnych skutków w zakresie prawa pobytu zainteresowanego?
- 3) Czy – w celu zapewnienia skuteczności prawa pobytu członka rodziny obywatela Unii – zasada skuteczności stoi na przeszkodzie temu, by, po stwierdzeniu nieważności decyzji w sprawie wymienionego powyżej prawa, organowi krajowemu przysługiwał ponownie w całości termin sześciu miesięcy określony w art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich? W razie odpowiedzi twierdzącej, jaki termin przysługuje organowi krajowemu po stwierdzeniu nieważności wydanej przez niego decyzji o odmowie udzielenia prawa pobytu?
- 4) Czy art. 5, 10 i 31 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, w związku z art. 8 i 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 7, 24, 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, są zgodne z orzecznictwem i uregulowaniami krajowymi, takimi jak art. 39/2 ust. 2, art. 40, 40 bis, 42 i 43 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. o wjeździe, pobycie, zamieszkiwaniu i wydalaniu cudzoziemców) i art. 52 ust. 4 arrêté royal du 8 octobre 1981 concernant l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (rozporządzenia z dnia 8 października 1981 r. w sprawie wjazdu, pobytu, zamieszkiwania i wydalania cudzoziemców), które powodują, że wyrok stwierdzający na podstawie tych przepisów nieważność decyzji o odmowie prawa pobytu, wydany przez Conseil du contentieux des étrangers, skutkuje przerwaniem a nie zawieszeniem biegu zawitego terminu określonego w art. 10 dyrektywy 2004/38/WE, w art. 42 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. i w art. 52 rozporządzenia z dnia 8 października 1981 r.?
- 5) Czy dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich wymaga, by przekroczenie terminu sześciu miesięcy określonego w jej art. 10 ust. 1 wywoływało skutki prawne, a jeśli tak, to jakie? Czy dyrektywa 2004/38/WE wymaga lub dopuszcza, by przekroczenie owego terminu skutkowało automatycznym wydaniem karty pobytu, o którą wnioskowano, bez stwierdzenia, iż wnioskodawca rzeczywiście spełnia warunki otrzymania wnioskowanego prawa pobytu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

⁽²⁾ Dz.U. L 251, s. 12.

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 7 marca 2017 r. w sprawie T-194/13,
United Parcel Service/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 maja 2017 r. przez Komisję
Europejską**

(Sprawa C-265/17 P)

(2017/C 231/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, N. Khan, H. Leupold, A. Biolan, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: United Parcel Service, Inc., FedEx Corp.

Żądania wnoszących odwołanie

Wnosząca odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- zastrzeżenie rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd niesłusznie stwierdza w zaskarżonym wyroku, że Komisja miała obowiązek przed przyjęciem decyzji ujawnić spółce UPS końcową wersję modelu koncentracji cen.
 - 2) Nawet jeśli brak ujawnienia przez Komisję spółce UPS wersji końcowej modelu koncentracji cen przed przyjęciem decyzji mógł naruszyć prawo spółki UPS do obrony, Sąd naruszył prawo orzekając, że model koncentracji cen miał moc dowodową a w konsekwencji stosując błędne kryterium oceny czy należało stwierdzić nieważność decyzji.
 - 3) Nawet jeśli mogło dojść do naruszenia prawa spółki UPS do obrony, Sąd naruszył prawo nie odnosząc się do twierdzeń Komisji, że zarzut spółki UPS był bezskuteczny oraz że spółka ta mogła zrozumieć model koncentracji cen.
 - 4) W każdym wypadku ustalenia zawarte w wyroku nie mogą stanowić uzasadnienia stwierdzenia nieważności decyzji.
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 31 maja 2017 r. – Alma-The Soul of Italian Wine/EUIPO – Miguel Torres (SOTTO IL SOLE ITALIANO SOTTO il SOLE)

(Sprawa T-637/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SOTTO IL SOLE ITALIANO SOTTO il SOLE — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VINA SOL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Naruszenie charakteru odróżniającego — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 231/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alma-The Soul of Italian Wine LLLP (Coral Gables, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat F. Terrano)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedès, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Güell Serra)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 września 2015 r. (sprawa R 356/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Miguel Torres a Alma-The Soul of Italian Wine.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 3 września 2015 r. (sprawa R 356/2015-2).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Alma-The Soul of Italian Wine LLLP.
- 3) Miguel Torres, SA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2017 r. – Piessevaux/Rada

(Sprawa T-519/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Przeniesienie uprawnień emerytalnych do systemu emerytalnego Unii — Propozycja doliczenia lat uprawniających do emerytury — Artykuł 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego — Nowe ogólne przepisy wykonawcze — Równość traktowania — Prawa nabyte — Uzasadnione oczekiwania)

(2017/C 231/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vincent Piessevaux (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci D. de Abreu Caldas i J. N. Louis, następnie J.N. Louis, a w końcu L. Ponteville)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i E. Rebasti, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesiona na podstawie art. 270 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 7 października 2013 r. ustalającej ostatecznie, tytułem systemu emerytalnego Unii Europejskiej, uprawnienia emerytalne nabyte przez skarżącego w następstwie przeniesienia uprawnień, które nabył przed podjęciem służby w Unii, z krajowego organu emerytalno-rentowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Vincent Piessevaux zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 421 z 24.11.2014 (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-91/14, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.)

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2017 r. – Piper Verlag/EUIPO (THE TRAVEL EPISODES)

(Sprawa T-164/16) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego THE TRAVEL EPISODES — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Żądanie zmiany decyzji — Akt, który nie może zostać wydany przez izbę odwoławczą — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność)

(2017/C 231/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Piper Verlag GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Oster)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. Kunz, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2016 r. (sprawa R 1099/2015-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego THE TRAVEL EPISODES jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Piper Verlag GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 6.6.2016.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 8 maja 2017 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/Komisja

(Sprawa T-207/16 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Ostrzeżenie dotyczące wykluczenia — Ostrzeżenie dotyczące weryfikacji — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2017/C 231/29)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude i A. Katsimerou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji o ogólnym wykluczeniu skarżącego oraz decyzji o zamieszczeniu i aktywowaniu ostrzeżenia dotyczącego wykluczenia skarżącego w systemie wczesnego ostrzegania lub w systemie wczesnego wykrywania i wykluczania.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2017 r. – Dominator International/EUIPO (DREAMLINE)

(Sprawa T-285/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy DREAMLINE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]

(2017/C 231/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dominator International GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat N. Gugerbauer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 marca 2016 r. (sprawa R 1669/2015-2) dotyczącą rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską słownego znaku towarowego DREAMLINE.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Dominator International GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2017 r. – Cuallado Martorell/Komisja**(Sprawa T-481/16 RENV) ⁽¹⁾**

(Służba publiczna — Zatrudnienie — Konkurs otwarty — Niedopuszczenie do egzaminu ustnego — Ocena egzaminu pisemnego — Decyzja o nieumieszczeniu skarżącej na liście rezerwy kadrowej — Możliwość powierzenia przez komisję konkursową sprawdzania egzaminów pisemnych jednemu ze swoich członków — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna)

(2017/C 231/31)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Eva Cuallado Martorell (Walencja, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. M. Pinto Cañón)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej w konkursie EPSO/AD/130/08 prowadzonym przez Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO) o niedopuszczeniu skarżącej do egzaminu ustnego i nieumieszczeniu jej na liście rezerwy kadrowej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna w zakresie, w jakim skierowana jest przeciwko decyzji EPSO z dnia 14 września 2009 r., w zakresie dotyczącym dopuszczenia skarżącej do rozpatrywanego egzaminu ustnego.
- 2) Skarga zostaje oddalona jako prawnie oczywiście bezzasadna w zakresie, w jakim skierowana jest przeciwko decyzji EPSO z dnia 23 lipca 2009 r. o utrzymaniu w mocy dyskwalifikującej oceny 18/40 z ostatniego egzaminu pisemnego c) i niedopuszczeniu E. Cuallado Martorell do egzaminu ustnego w konkursie.
- 3) E. Cuallado Martorell i Komisja Europejska pokrywają własne koszty postępowania odwoławczego przed Sądem.
- 4) E. Cuallado Martorell zostaje obciążona kosztami postępowania przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej oraz Sąd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 5.6.2010 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod numerem F-96/09, następnie przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej w wyniku odwołania pod numerem F-96/09 RENV i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Postanowienie Sądu z dnia 16 maja 2017 r. – BSH Electrodomesticos España/EUIPO – DKSH International (Ufesa)**(Sprawa T-785/16) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Ufesa — Ugoda — Nabycie przez skarżącą zgłoszonego znaku towarowego — Umorzenie postępowania)

(2017/C 231/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BSH Electrodomesticos España, SA (Huarte-Pamplona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: P. Duarte Guimarães i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: DKSH International Ltd. (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci C. Johannsen i J. Stock)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 lipca 2016 r. (sprawa R 1691/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy BSH Electrodomesticos España a DKSH International.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) BSH Electrodomesticos España, SA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej.
- 3) DKSH International Ltd. pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – RW/Komisja

(Sprawa T-170/17 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Służba publiczna — Urzędnicy — Skierowanie na urlop i na emeryturę — Wiek emerytalny — Artykuł 42 c regulaminu pracowniczego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris — Pilny charakter — Wyważenie interesów)

(2017/C 231/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RW (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i A. C. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE mający na celu zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 2 marca 2017 r. w sprawie skierowania skarżącego na urlop w interesie służby i na emeryturę z urzędu ze skutkiem na dzień 1 czerwca 2017 r.

Sentencja

- 1) Zawiesza się wykonanie decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 marca 2017 r. w sprawie skierowania RW na urlop w interesie służby i na emeryturę z urzędu ze skutkiem na dzień 1 czerwca 2017 r.
 - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2017 r. – Crédit Agricole i Crédit Agricole Corporate and Investment Bank/Komisja

(Sprawa T-113/17)

(2017/C 231/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Crédit Agricole SA (Montrouge, Francja), Crédit Agricole Corporate and Investment Bank (Montrouge) (przedstawiciele: adwokat J.-P. Tran Thiet, M. Powell, solicitor, adwokaci J. Jourdan i J.-J. Lemonnier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu tytułem głównym o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit a) decyzji i w konsekwencji jej art. 2 lit. a)
- w każdym wypadku stwierdzenie nieważności art. 2 lit. a) decyzji

tytułem ewentualnym o:

- istotne obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w wykonaniu przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia 1/2003

dalszym tytułem ewentualnym o:

- stwierdzenie nieważności decyzji doradcy-audytora z dnia 2 października 2014 r., 4 marca 2015 r., 27 marca 2015 r., 29 lipca 2015 r. i z dnia 19 września 2016 r. i w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 1 lit. a) i art. 2 lit. a) decyzji;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 7 grudnia 2016 r. C(2016) 8530 final dotyczącej procedury stosowania art. 101 TFUE w sprawie dotyczącej instrumentów pochodnych bazujących stopie procentowej w euro (AT.39914 – EIRD) nakładającej grzywnę w wysokości 114 654 000 EUR na skarżących i tytułem ewentualnym bardzo istotne obniżenie sankcji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do sądu i zasady kontradyktoryjności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku bezstronności i domniemania niewinności.
3. Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że w zaskarżonej decyzji nie stwierdzono uczestnictwa skarżących w zarzucanych praktykach manipulacyjnych.
4. Zarzut czwarty dotyczący okoliczności, że w zaskarżonej decyzji wskazane w niej praktyki niesłusznie zaklasyfikowano jako ograniczenia ze względu na cel.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa popełnionego przez Komisję, ponieważ uznała ona, że wszystkie praktyki stanowiły jednolite naruszenie.
6. Zarzut szósty dotyczący okoliczności, że w zaskarżonej decyzji nie wykazano w wymagany prawem sposób, iż skarżące znały ogólny plan i pragnęły w nim uczestniczyć.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa w zaskarżonej decyzji z powodu zaklasyfikowania w niej naruszenia zarzucanego skarżącym jako naruszenia ciągłego, podczas gdy było to co najwyżej naruszenie wielokrotnie powtarzane.

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia prawa w zakażonej decyzji z powodu przypisania w niej skarżącym praktyk brokerów.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący okoliczności, że Komisja nałożyła grzywnę z naruszeniem zasady równego traktowania, zasady dobrej administracji, obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony i zasady proporcjonalności.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący okoliczności, że Sąd powinien obniżyć kwotę grzywny, która jest nieproporcjonalna w świetle powagi praktyk i czasu ich trwania.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2017 r. – SC/Eulex Kosovo

(Sprawa T-242/17)

(2017/C 231/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SC (przedstawiciele: adwokaci L. Moro i A. Kunst)

Strona pozwana: Eulex Kosovo

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła umowne oraz pozaumowne zobowiązania wobec strony skarżącej;
- stwierdzenie, że konkurs wewnętrzny w 2016 r. był niezgodny z prawem i w związku z tym nieodnowienie umowy ze stroną skarżącą było niezgodne z prawem;
- zasądzenie na jej rzecz odszkodowania z tytułu straty spowodowanej niezgodnym z prawem nieodnowieniem z nią umowy w wysokości 19 miesięcznych wynagrodzeń brutto wraz z dziennymi świadczeniami wyrównującymi i dodatkami do wynagrodzenia w rozumieniu „Wynagrodzeń międzynarodowego personelu kontraktowego” oraz „Wskaźnikowym poziomem świadczeń”;
- zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia za krzywdy doznane w konsekwencji bezprawnych działań i decyzji strony pozwanej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia § 4 i 6 Standardowych procedur operacyjnych (SOP) w sprawie reorganizacji, określających odpowiednio zasady, funkcję i obowiązki kierownika Wydziału ds. Zasobów Ludzkich, oraz § 5 (Zasady) i 7 (Selekcje), a w szczególności § 7.1 a) i b), 7.2 c), f) i k) oraz 7.3 c) SOP w sprawie naboru personelu (uchybień mające źródło w umowie).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia § 7.2 f) i 7.3 c) SOP w sprawie naboru personelu oraz art. 3.2 kodeksu dobrego postępowania strony pozwanej, umownych zasad sprawiedliwości i dobrej wiary (uchybień mające źródło w umowie) oraz prawa strony skarżącej do dobrej administracji wynikającego z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (uchybień niemające źródła w umowie).
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady bezstronności i prawa strony skarżącej do dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do należytych i sprawiedliwych warunków pracy (art. 31 karty), Decyzji Memorandum z dnia 26 stycznia 2011 r. (proponycja wprowadzenia oceny umiejętności w zakresie kierowania pojazdami) oraz wymogów określonych w wezwaniu do wniesienia wkładu z 2014 r., jak również prawa do dobrej administracji.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do należytych i sprawiedliwych warunków pracy (art. 31 karty).

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja

(Sprawa T-244/17)

(2017/C 231/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: António Conde & Companhia, SA (Gafanha de Nazaré, Portugalia) (przedstawiciel: J. García-Gallardo Gil-Fournier, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska nie działała zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1386/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego środki ochrony zasobów i jej egzekwowania mające zastosowanie na obszarze podlegającym regulacji Organizacji Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku (Dz.U. 2007, L 318, s. 1), żądając od Portugalii przedstawienia jej listy statków pływających pod banderą Portugalii, którym zezwolono na połowy na obszarze podlegającym regulacji NAFO w okresie połowowym 2017, co wyklucza statek rybacki CALVÃO, wskutek czego nie przekazała ona Sekretariatowi NAFO listy zawierającej ten statek;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, twierdząc, że Komisja naruszyła art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1386/2007, gdyż nie przekazała – działając przy tym w sposób niezgodny z prawem – listy statków zawierającej statek rybacki należący do skarżącej, CALVÃO, celem uzyskania zezwolenia na prowadzenie połowów na obszarze podlegającym regulacji NAFO w okresie połowowym 2017.

Skarżąca podnosi, że Komisja nie jest uprawniona do uczestniczenia w opracowaniu listy dopuszczonych statków, gdyż jest to wyłączna kompetencja państw członkowskich. Skarżąca zwróciła się do Komisji, by ta odstąpiła od ingerowania w opracowanie przedmiotowej listy i wezwała ją do wypełnienia ciężących na niej zobowiązań dotyczących przekazania Sekretariatowi NAFO listy zawierającej statek rybacki CALVÃO.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Intermarché Casino Achats/Komisja

(Sprawa T-254/17)

(2017/C 231/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Intermarché Casino Achats (Paryż, Francja) (przedstawiciele: Y. Utzschneider i J. Jourdan, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie odnośnie do niestosowania, na podstawie art. 277 TFUE, art. 20 rozporządzenia nr 1/2003;

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 i 277 TFUE, decyzji Komisji Europejskiej C(2017) 1056 z dnia 9 lutego 2017 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji Europejskiej z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej stronie skarżącej poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”). Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim została oparta na przepisach niezgodnych z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „kartą”) i europejską konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwaną dalej „ECKP”). W tym względzie podnosi ona, że:
 - Artykuł 20 rozporządzenia nr 1/2003 narusza prawo do skutecznego środka prawnego gwarantowane przez art. 47 karty i art. 6 ECKP w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości skutecznego środka prawnego przeciwko przeprowadzeniu kontroli przez Komisję.
 - Artykuł 20 rozporządzenia nr 1/2003 narusza również zasadę równości broni gwarantowaną przez art. 47 karty i art. 6 ECKP w zakresie, w jakim nie przewiduje dostępu do dokumentów stanowiących podstawę wydania decyzji w sprawie kontroli ani jej doręczenia.
2. Zarzut drugi dotyczy braku uzasadnienia tej decyzji w zakresie, w jakim nie została ona dostatecznie uzasadniona wbrew wymogom przewidzianym w art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003. Strona skarżąca bowiem uważa, że zaskarżona decyzja w żadnym miejscu nie wyjaśnia w jakim zakresie tego podmiotu dotyczy naruszenie i nie wskazuje również w sposób szczegółowy okresu, w trakcie którego zarzuca się popełnienie naruszeń prawa konkurencji. Owo naruszenie obowiązku uzasadnienia ma tym bardziej szkodliwe działanie, że zaskarżona decyzja nie zawiera dokumentów, na których się opiera.
3. Zarzut trzeci oparty jest na niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim została ona przyjęta przez Komisję bez dysponowania dostatecznymi poszlakami pozwalającymi na podejrzenie naruszenia reguł konkurencji a zatem na uzasadnienie kontroli w pomieszczeniach strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty oparty na niezgodności zaskarżonej w zakresie, w jakim nie przestrzega ona podstawowego prawa do poszanowania prywatności, o którym mowa w art. 7 karty oraz w art. 8 ECKP w związku z dysproporcją środka w postaci zarządzanej przez nią kontroli oraz braku dostatecznej gwarancji przed tymi naruszeniami.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja

(Sprawa T-255/17)

(2017/C 231/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Les Mousquetaires (Paryż, Francja), ITM Entreprises (Paryż) (przedstawiciele: N. Jalabert-Doury, B. Chemama i K. Mebarek, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zastosowanie środka organizacji postępowania w postaci wezwania Komisji do sprecyzowania domniemań i przedstawienia dostępnych jej wskazówek umożliwiających uzasadnienie przedmiotu i celu decyzji AT.40466 – Tute 1 i AT.40467 – Tute 2;

- uwzględnienie zarzutu niezgodności z prawem art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie, w jakim nie przewiduje on skutecznego środka odwoławczego w odniesieniu do warunków wykonywania decyzji w przedmiocie kontroli, zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 8 i art. 13 EKPC, a także art. 7 i 47 karty;
- stwierdzenie nieważności decyzji AT.40466 – Tute 1 i AT.40467 – Tute 2 z dnia 21 lutego 2017 r. nakazujących spółce Les Mousquetaires S.A.S. i wszystkim jej spółkom zależnym podporządkowanie się kontroli, na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r.;
- czysto posiłkowo, stwierdzenie nieważności mających tę samą treść decyzji AT.40466 – Tute 1 i AT.40467 – Tute 2, wydanych w odniesieniu do spółki ITM Entreprises S.A.S. w dniu 9 lutego 2017 r., które to decyzje nie zostały doręczone ich adresatom;
- stwierdzenie nieważności podjętej przez Komisję decyzji o zajęciu i skopiowaniu danych zapisanych na urządzeniach do komunikacji i przechowywania danych, zawierających dane dotyczące życia prywatnego użytkowników i o oddaleniu przedstawionego przez stronę skarżącą żądania zwrotu owych danych;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych, prawa do nienaruszalności miru domowego i prawa do skutecznej ochrony sądowej, ze względu na brak skutecznego środka zaskarżenia w odniesieniu do warunków wykonywania decyzji w przedmiocie kontroli.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 oraz praw podstawowych ze względu na okoliczność, że decyzje w przedmiocie kontroli są niewystarczająco uzasadnione, a tym samym pozbawiają stronę skarżącą podstawowej gwarancji, jaka jest w tym zakresie wymagana. W szczególności decyzje te nie określają wystarczająco precyzyjnie przedmiotu ani celu kontroli i nie opisują domniemań ani wskazówek, jakie zgromadziła Komisja.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 20 ust. 3 i 4, a także art. 21 rozporządzenia nr 1/2003 oraz praw podstawowych w ten sposób, że strona skarżąca została pozbawiona innych gwarancji podstawowych. W szczególności decyzje w przedmiocie kontroli nie zostały ograniczone pod względem czasowym, mogły zostać wykonane bez skutecznego doręczenia i bez poszanowania prawa do pomocy prawnej, prawa do milczenia i prawa do poszanowania życia prywatnego strony skarżącej, jak też nie pozwoliły stronie skarżącej na skuteczny sprzeciw, zważywszy na powtarzające się ostrzeżenia o sankcjach grożących za utrudnianie kontroli.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do sposobu, w jaki Komisja zdecydowała o celowości, czasie trwania i zakresie kontroli.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia praw podstawowych, jakiego dopuszczono się przy wydaniu decyzji o odmowie zapewnienia właściwej ochrony określonych dokumentów zawierających dane osobowe, w odniesieniu do których strona skarżąca domagała się ochrony na podstawie prawa Unii.
6. Podniesiony posiłkowo zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności wydanej w dniu 9 lutego 2017 r. decyzji w przedmiocie kontroli, w oparciu o te same zarzuty.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale

(Sprawa T-268/17)

(2017/C 231/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Clean Sky 2 Joint Undertaking (CSJU) (przedstawiciele: B. Mastantuono, pełnomocnik oraz adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Revoind Industriale Srl (Oricola, Włochy)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz CSJU kwoty 101 370,94 EUR tytułem umowy o udzielenie dotacji dla partnerów nr 632462 „EASIER-Experimental Acoustic Subsonic wind tunnel Investigation of the advanced geared turbofan Regional aircraft integrating HLD innovative low-noise design” oraz kwoty 524,91 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych według stopy 3,5 % należnych za okres od dnia 7 lutego 2017 r. do dnia 1 kwietnia 2017 r.;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty kwoty 9,72 EUR dziennie tytułem odsetek licząc od dnia 2 kwietnia 2017 r. do dnia całkowitej spłaty wierzytelności oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie wywiązała się ze swych zobowiązań umownych nie realizując projektu EASIER oraz nie przedstawiając CSJU stosownych sprawozdań i wyników wymaganych na podstawie art. II.2 załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

Ponadto strona pozwana nie wykonała prac, których zakres został określony w załączniku I, skutkiem czego uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z art. II.3 lit. a), e) i h) załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

W związku z powyższym strona skarżąca rozwiązała umowę o udzielenie dotacji na podstawie art II.38 załącznika II do tej umowy i wystosowała notę obciążeniową dotyczącą zaliczki w wysokości 101 370,94 EUR wcześniej wypłaconej przez koordynatora projektu stronie pozwanej na podstawie postanowień umowy o udzielenie dotacji. W konsekwencji wypłacona zaliczka, pozostaje własnością strony skarżącej do dnia całkowitej spłaty wierzytelności.

Zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania po stronie Revoind Industriale S.r.l. jako beneficjenta umowy o udzielenie dotacji, są w znacznej mierze bezsporne w niniejszej sprawie, gdyż zarzuty strony pozwanej mają charakter ogólny, niepełny i nie zostały poparte dowodami, w związku z czym są całkowicie bezzasadne.

W konsekwencji strona skarżąca ma prawo domagać się zwrotu i wypłaty kwot uiszczonych na rzecz strony pozwanej tytułem zaliczki, powiększonych o odsetki za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale

(Sprawa T-269/17)

(2017/C 231/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Clean Sky 2 Joint Undertaking (CSJU) (przedstawiciele: B. Mastantuono, pełnomocnik oraz adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Revoind Industriale Srl (Oricola, Włochy)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz CSJU kwoty 433 485,93 EUR tytułem umowy o udzielenie dotacji dla partnerów nr 325954 „ESICAPIA-Experimental Subsonic Investigation of a Complete Aircraft Propulsion system Installation and Architecture power plant optimization” oraz kwoty 2 244,63 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych według stopy 3,5 % należnych za okres od dnia 7 lutego 2017 r. do dnia 1 kwietnia 2017 r.;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty kwoty 41,57 EUR dziennie tytułem odsetek licząc od dnia 2 kwietnia 2017 r. do dnia całkowitej spłaty wierzytelności oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie wywiązała się ze swych zobowiązań umownych, nie realizując projektu ESICAPIA oraz nie przedstawiając CSJU stosownych sprawozdań i wyników wymaganych na podstawie art. II.2 załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

Ponadto strona pozwana nie wykonała prac, których zakres został określony w załączniku I, skutkiem czego uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z art. II.3 lit. a), e) i h) załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

W związku z powyższym strona skarżąca rozwiązała umowę o udzielenie dotacji na podstawie art. II.38 załącznika II do tej umowy i wystosowała notę obciążeniową dotyczącą zaliczki w wysokości 433 485,93 EUR wcześniej wypłaconej przez koordynatora projektu stronie pozwanej na podstawie postanowień umowy o udzielenie dotacji. W konsekwencji wypłacona zaliczka, pozostaje własnością strony skarżącej do dnia całkowitej spłaty wierzytelności.

Zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania po stornie Revoind Industriale S.r.l. jako beneficjenta umowy o udzielenie dotacji, są w znacznej mierze bezsporne w niniejszej sprawie, gdyż zarzuty strony pozwanej mają charakter ogólny, niepełny i nie zostały poparte dowodami, w związku z czym są całkowicie bezzasadne.

W konsekwencji strona skarżąca ma prawo domagać się zwrotu i wypłaty kwot uiszczonych na rzecz strony pozwanej tytułem zaliczki, powiększonych o odsetki za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale

(Sprawa T-270/17)

(2017/C 231/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Clean Sky 2 Joint Undertaking (CSJU) (przedstawiciele: B. Mastantuono, pełnomocnik oraz adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Revoind Industriale Srl (Oricola, Włochy)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz CSJU kwoty 625 793,42 EUR tytułem umowy o udzielenie dotacji dla partnerów nr 620108 „LOSITA-Low Subsonic Investigation of a large complete Turboprop Aircraft” oraz kwoty 3 240,41 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych według stopy 3,5 % należnych za okres od dnia 7 lutego 2017 r. do dnia 1 kwietnia 2017 r.;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty kwoty 60,01 EUR dziennie tytułem odsetek, licząc od dnia 2 kwietnia 2017 r. do dnia całkowitej spłaty wierzytelności oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie wywiązała się ze swych zobowiązań umownych, nie realizując projektu LOSITA oraz nie przedstawiając CSJU stosownych sprawozdań i wyników wymaganych na podstawie art. II.2 załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

Ponadto strona pozwana nie wykonała prac, których zakres został określony w załączniku I, skutkiem czego uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z art. II.3 lit. a), e) i h) załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

W związku z powyższym strona skarżąca rozwiązała umowę o udzielenie dotacji na podstawie art II.38 załącznika II do tej umowy i wystosowała notę obciążeniową dotyczącą zaliczki w wysokości 625 793,42 EUR, wcześniej wypłaconej przez koordynatora projektu stronie pozwanej na podstawie postanowień umowy o udzielenie dotacji. W konsekwencji wypłacona zaliczka, pozostaje własnością strony skarżącej do dnia całkowitej spłaty wierzytelności.

Zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania po stronie Revoind Industriale S.r.l. jako beneficjenta umowy o udzielenie dotacji są w znacznej mierze bezsporne w niniejszej sprawie, gdyż zarzuty strony pozwanej mają charakter ogólny, niepełny i nie zostały poparte dowodami, w związku z czym są całkowicie bezzasadne.

W konsekwencji strona skarżąca ma prawo domagać się zwrotu i wypłaty kwot uiszczonych na rzecz strony pozwanej tytułem zaliczki, powiększonych o odsetki za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale

(Sprawa T-271/17)

(2017/C 231/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Clean Sky 2 Joint Undertaking (CSJU) (przedstawiciele: B. Mastantuono, pełnomocnik oraz adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Revoind Industriale Srl (Oricola, Włochy)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz CSJU kwoty 189 128,26 EUR tytułem umowy o udzielenie dotacji dla partnerów nr 632456 „WITTINESS-WindTunnel Tests on an Innovative regional A/C for Noise assessment” oraz kwoty 979,32 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych według stopy 3,5 % należnych za okres od dnia 7 lutego 2017 r. do dnia 1 kwietnia 2017 r.;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty kwoty 18,14 EUR dziennie tytułem odsetek licząc od dnia 2 kwietnia 2017 r. do dnia całkowitej spłaty wierzytelności oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie wywiązała się ze swych zobowiązań umownych, nie realizując projektu WITTINESS oraz nie przedstawiając CSJU stosownych sprawozdań i wyników wymaganych na podstawie art. II.2 załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

Ponadto strona pozwana nie wykonała prac, których zakres został określony w załączniku I, skutkiem czego uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z art. II.3 lit. a), e) i h) załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

W związku z powyższym strona skarżąca rozwiązała umowę o udzielenie dotacji na podstawie art II.38 załącznika II do tej umowy i wystosowała notę obciążeniową dotyczącą zaliczki w wysokości 189 128,26 EUR, wcześniej wypłaconej przez koordynatora projektu stronie pozwanej na podstawie postanowień umowy o udzielenie dotacji. W konsekwencji wypłacona zaliczka, pozostaje własnością strony skarżącej do dnia całkowitej spłaty wierzytelności.

Zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania po stronie Revoind Industriale S.r.l. jako beneficjenta umowy o udzielenie dotacji są w znacznej mierze bezsporne w niniejszej sprawie, gdyż zarzuty strony pozwanej mają charakter ogólny, niepełny i nie zostały poparte dowodami, w związku z czym są całkowicie bezzasadne.

W konsekwencji strona skarżąca ma prawo domagać się zwrotu i wypłaty kwot uiszczonych na rzecz strony pozwanej tytułem zaliczki, powiększonych o odsetki za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2017 r. – Webgarden/EUIPO (Dating Bracelet)**(Sprawa T-272/17)**

(2017/C 231/43)

*Język postępowania: węgierski***Strona***Strona skarżąca:* Webgarden Szolgátató és Kereskedelmi Kft. (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat G. Jambrik)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny wzór:* Wzór wspólnotowy „Dating Bracelet” – zgłoszenie nr 14450019*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 marca 2017 r. w sprawie R 658/2016-5**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- Naruszenie art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – SH/Komisja**(Sprawa T-283/17)**

(2017/C 231/44)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* SH (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna,

a w konsekwencji,

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 2 ust. 2 akapit 3 załącznika VII do regulaminu pracowniczego;

- stwierdzenie nieważności decyzji Biura Administrowania i Rozliczania Należności Indywidualnych (zwanego dalej „PMO”) z dnia 13 lipca 2016 r. i w razie potrzeby decyzji o wyraźnym oddaleniu zażalenia z dnia 3 lutego 2017 r.;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zarzutu niezgodności z prawem decyzji z dnia 13 lipca 2016 r., ze względu na to, że została ona wydana w zastosowaniu art. 2 ust. 2 akapit 3 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, który narusza zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową lub urodzenie, zasadę równości, prawo do edukacji, ochronę interesów dzieci, zasadę proporcjonalności i legalności odstępstw od praw zapisanych w Karcie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa i zasady dobrej administracji, ze względu na to, że decyzja z dnia 13 lipca 2016 r. została wydana na podstawie niezgodnego z prawem przepisu regulaminu pracowniczego.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-284/17)

(2017/C 231/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marion Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Ceccaldi)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 2 marca 2017 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Marine Le Pen 2016/2295 (IMM);
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz Marine Le Pen kwoty 35 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz Marine Le Pen kwoty 5 000 EUR tytułem zwrotu kosztów podlegających zwrotowi;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (zwanego dalej „protokołem”). Zarzut ten dzieli się na cztery części.
 - Część pierwsza dotycząca zakresu immunitetu przewidzianego w art. 8 protokołu.
 - Część druga dotycząca przedmiotu immunitetu przewidzianego w art. 8 protokołu.
 - Część trzecia dotycząca tradycyjnego utrzymania przez Parlament immunitetu przewidzianego w art. 8 protokołu.
 - Część czwarta dotycząca naruszenia przez M. Le Pen immunitetu przewidzianego w art. 8 protokołu.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 9 protokołu. Zarzut ten dzieli się na trzy części.
 - Część pierwsza dotycząca przedmiotu art. 9 protokołu.
 - Część druga dotycząca naruszenia prawa przez Parlament Europejski w stosunku do uchylenia immunitetu M. Le Pen.
 - Część trzecia dotycząca okoliczności, że decyzja o uchyleniu immunitetu jest sprzeczna z niezależnością M. Le Pen i instytucji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i zasady dobrej administracji. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
 - Część pierwsza dotycząca odmiennego traktowania M. Le Pen w stosunku do porównywalnych sytuacji i naruszenia zasady równego traktowania.
 - Część druga dotycząca okoliczności, że zaskarżona decyzja przedstawia oczywisty przypadek *fumus persecutionis* i narusza zasadę dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do obrony.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Yanukowych/Rada

(Sprawa T-285/17)

(2017/C 231/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Fedorovich Yanukowych (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34), w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 1), w zakresie, w jakim rozporządzenie to dotyczy skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie dysponowała odpowiednią podstawą prawną w celu przyjęcia zaskarżonych aktów.
 - Zaskarżona decyzja nie spełniała warunków do tego, aby Rada mogła opierać się na art. 29 TUE.
 - Nie zostały spełnione warunki do tego, aby móc powołać się na art. 215 TFUE, ponieważ nie istniała żadna ważna decyzja przyjęta na mocy tytułu V rozdział 2 TUE.
 - Nie istniało wystarczające powiązanie, aby móc powołać się przeciwko skarżącemu na art. 215 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy przez Radę.
 - Rzeczywisty cel, do osiągnięcia którego Rada dążyła poprzez wdrożenie zaskarżonych aktów, polegał zasadniczo na próbie zyskania przychylności obecnego reżimu na Ukrainie (tak aby Ukraina nawiązała ściślejsze relacje z Unią), i nie odpowiadał celom lub uzasadnieniom wymienionym w zaskarżonych aktach.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzestrzegania przez Radę obowiązku uzasadnienia.
 - „Powody” przyjęte w zaskarżonych aktach w celu umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie (poza tym, że są błędne) są czysto formalne, niewłaściwe i niedostatecznie sprecyzowane.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym okresie nie spełniał kryteriów koniecznych do umieszczenia jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez zastosowanie wobec niego podważanych środków. Poprzez ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie, pomimo wyraźnych rozbieżności pomiędzy „powodami” a odpowiednimi kryteriami dotyczącymi umieszczenia w wykazie, Rada popełniła oczywisty błąd.
6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzi, że naruszono jego prawo do obrony oraz odmówiono mu skutecznej ochrony sądowej. Między innymi Rada nie skonsultowała się w odpowiedni sposób ze skarżącym przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie, a skarżącemu nie umożliwiono w sposób prawidłowy lub słuszny sprostowania błędów lub przedstawienia informacji dotyczących jego sytuacji osobistej.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa własności skarżącego na mocy art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ w szczególności środki ograniczające stanowią nieuzasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie jego praw.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Yanukowych/Rada

(Sprawa T-286/17)

(2017/C 231/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oleksandr Viktorovich Yanukovich (Donieck, Ukraina) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34), w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 1), w zakresie, w jakim rozporządzenie to dotyczy skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie dysponowała odpowiednią podstawą prawną w celu przyjęcia zaskarżonych aktów.
 - Zaskarżona decyzja nie spełniała warunków do tego, aby Rada mogła oprzeć się na art. 29 TUE.

- Nie zostały spełnione warunki do tego, aby móc powołać się na art. 215 TFUE, ponieważ nie istniała żadna ważna decyzja przyjęta na mocy tytułu V rozdział 2 TUE.
 - Nie istniało wystarczające powiązanie, aby móc powołać się przeciwko skarżącemu na art. 215 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy przez Radę.
 - Rzeczywisty cel, do osiągnięcia którego Rada dążyła poprzez wdrożenie zaskarżonych aktów, polegał zasadniczo na próbie zyskania przychylności obecnego reżimu na Ukrainie (tak aby Ukraina nawiązała ściślejsze relacje z Unią), i nie odpowiadał celom lub uzasadnieniom wymienionym w zaskarżonych aktach.
 3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzestrzegania przez Radę obowiązku uzasadnienia.
 - „Powody” przyjęte w zaskarżonych aktach w celu umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie (poza tym, że są błędne) są czysto formalne, niewłaściwe i niedostatecznie sprecyzowane.
 4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym okresie nie spełniał kryteriów koniecznych do umieszczenia jego nazwiska w wykazie.
 5. Zarzut piąty, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez zastosowanie wobec niego podważanych środków. Poprzez ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie, pomimo wyraźnych rozbieżności pomiędzy „powodami” a odpowiednimi kryteriami dotyczącymi umieszczenia w wykazie, Rada popełniła oczywisty błąd.
 6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzi, że naruszono jego prawo do obrony oraz odmówiono mu skutecznej ochrony sądowej. Między innymi Rada nie skonsultowała się w odpowiedni sposób ze skarżącym przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie, a skarżącemu nie umożliwiono w sposób prawidłowy lub słuszny sprostowania błędów lub przedstawienia informacji dotyczących jego sytuacji osobistej.
 7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa własności skarżącego na mocy art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ w szczególności środki ograniczające stanowią nieuzasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Sky/EUIPO – Parrot Drones (Parrot SKYCONTROLLER)

(Sprawa T-288/17)

(2017/C 231/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sky plc (Isleworth, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: J. Barry, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Parrot Drones (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Parrot Drones

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Parrot SKYCONTROLLER” – zgłoszenie nr 13 107 842

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie R 457/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z tą skargą i w związku z postępowaniem przed Urzędem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Stavitskyi/Rada**(Sprawa T-290/17)**

(2017/C 231/49)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Edward Stavitskyi (Belgia) (przedstawiciele: M. J. Grayston, Solicitor, P. Gjørtler, G. Pandey i D. Rovetta, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 58, s. 34), oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 58, s. 1), w zakresie, w jakim na mocy tych aktów pozostawiono nazwisko skarżącego w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący podnosi, że prawodawstwo, na mocy którego umieszczono nazwisko skarżącego w wykazie, narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ zezwala na umieszczenie w wykazie na samej tej podstawie, iż przeciwko danej osobie toczy się postępowanie karne, a w konsekwencji twierdzi, że zaskarżone akty zostały wydane na niezgodnej z prawem podstawie.
 2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie posiadała wystarczająco solidnej podstawy faktycznej w celu umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie z tego powodu, że toczyło się przeciwko niemu postępowanie karne wszczęte przez organy ukraińskie w związku ze sprzeniewierzeniem państwowych środków finansowych i aktywów.
 3. Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego uzasadnienia, ponieważ w zaskarżonych aktach Rada przedstawiła niewystarczające i stereotypowe uzasadnienie poprzez zwykłe skopiowanie tekstu zawartego w prawodawstwie ustanawiającym wykaz.
 4. Zarzut czwarty dotyczący nieprawidłowej podstawy prawnej, ponieważ środki podjęte przez Radę nie stanowią w odniesieniu do skarżącego środków polityki zagranicznej, lecz stanowią raczej środki z zakresu współpracy międzynarodowej z zakresu postępowania karnego, które w związku z tym zostały przyjęte w oparciu o nieprawidłową podstawę prawną.
-

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Transdev i in./Komisja**(Sprawa T-291/17)**

(2017/C 231/50)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Transdev (Issy-les-Moulineaux, Francja), Transdev Ile de France (Issy-les-Moulineaux), Transports rapides automobiles (TRA) (Villepinte, Francja) (przedstawiciel: F. Salat-Baroux, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej systemu pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) wdrożonego przez Francję na rzecz przedsiębiorstw transportu autobusowego w regionie Ile-de-France w zakresie, w jakim uznaje ona w art. 1, że regionalny system pomocy został wdrożony „niezgodnie z prawem”, podczas gdy chodziło o istniejący system pomocy;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej systemu pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) wdrożonego przez Francję na rzecz przedsiębiorstw transportu autobusowego w regionie Ile-de-France w zakresie, w jakim uznaje ona w art. 1, że regionalny system pomocy został wdrożony niezgodnie z prawem w odniesieniu do okresu przed dniem 25 listopada 1998 r.;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem zarzutu głównego, dotyczy faktu, że rozpatrywany regionalny system pomocy nie został wdrożony niezgodnie z prawem, gdyż nie podlegał obowiązkowi uprzedniego zgłoszenia. Regionalny system pomocy jest bowiem istniejącym systemem pomocy w rozumieniu art.108 ust. 1 TFUE i przepisów art. 1 lit. b) i rozdziału VI rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9) (zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/1589”). Zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do istniejących systemów pomocy ich wdrożenie nie jest niezgodne z prawem, a Komisja może jedynie ustanowić ewentualnie wymóg odpowiednich środków, które spowodowałyby ich ewolucję lub zlikwidowanie w przyszłości.
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczy faktu, że rozpatrywany regionalny system pomocy nie stanowi istniejącego systemu pomocy. Zdaniem strony skarżącej Komisja naruszyła prawo w tej decyzji, uznając, że dziesięcioletni okres przedawnienia został przerwany przez skargę złożoną w roku 2004 przez Syndicat autonome des transporteurs de voyageurs (zwany dalej „SATV”) do sądu krajowego. Artykuł 17 rozporządzenia 2015/1589 stanowi bowiem, że dziesięcioletni okres przedawnienia zostaje przerwany jedynie przez działanie podjęte przez Komisję lub państwo członkowskie działające na wniosek Komisji. Strona skarżąca uważa, że złożenie skargi do sądu krajowego przez SATV nie stanowi działania przerywającego okres przedawnienia w rozumieniu tego przepisu.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Région Île-de-France/Komisja**(Sprawa T-292/17)**

(2017/C 231/51)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Région Île-de-France (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.-P. Hordies)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, przyjętej w dniu 2 lutego 2017 r. (SA.26763 – (2014/C) –), w sprawie systemu pomocy państwa wdrożonego przez Francję na rzecz przedsiębiorstw przewozów autobusowych w Région Île-de-France, w zakresie w jakim decyzja zakwalifikowała ten system jako pomoc państwa;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy odmowy przez Komisję zakwalifikowania systemu pomocy dla tego regionu jako pomocy istniejącej.
2. Zarzut drugi dotyczy braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza, dotyczy braku uzasadnienia w odniesieniu do kryterium selektywności.
 - Część druga, dotyczy braku uzasadnienia w odniesieniu do kryterium nienależnej korzyści gospodarczej.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Lion’s Head Global Partners/EUIPO – Lion Capital (Lion’s Head)

(Sprawa T-294/17)

(2017/C 231/52)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lion’s Head Global Partners LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawicie: adwokat R. Nöske)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Lion Capital LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „Lion’s Head” – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 997 073

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 lutego 2017 r. w sprawie R 1478/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i oddalenie sprzeciwu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – VSM/EUIPO (WE KNOW ABRASIVES)**(Sprawa T-297/17)**

(2017/C 231/53)

*Język postępowania: niemiecki***Strona**

Strona skarżąca: VSM . Vereinigte Schmirgel- und Maschinen-Fabriken AG (Hanower, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Horak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „WE KNOW ABRASIVES” – zgłoszenie nr 15 063 522

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 marca 2017 r. w sprawie R 1595/2016-1)

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 63 ust. 1 w związku z art. 58 i 59 rozporządzenia nr 207/2009, naruszenie art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, a tym samym prawa do bycia wysłuchanym.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (1000)**(Sprawa T-299/17)**

(2017/C 231/54)

*Język skargi: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Oznaczenie „1000” – unijny znak towarowy nr 12 333 531

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie R 650/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- w przypadku wstąpienia drugiej strony w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą do niniejszego postępowania – obciążenie jej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady równego traktowania i zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (3000)

(Sprawa T-300/17)

(2017/C 231/55)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Oznaczenie „3000” – unijny znak towarowy nr 12 511 119

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie R 653/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- w przypadku wstąpienia drugiej strony w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą do niniejszego postępowania – obciążenie jej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady równego traktowania i zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (2000)

(Sprawa T-301/17)

(2017/C 231/56)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Oznaczenie „2000” – unijny znak towarowy nr 12 511 069

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie R 651/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- w przypadku wstąpienia drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą do niniejszego postępowania – obciążenie jej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady równego traktowania i zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (6000)

(Sprawa T-302/17)

(2017/C 231/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Oznaczenie „6000” – unijny znak towarowy nr 13 112 545

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie R 656/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- w przypadku wstąpienia drugiej strony w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą do niniejszego postępowania – obciążenie jej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady równego traktowania i zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (4000)

(Sprawa T-303/17)

(2017/C 231/58)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Oznaczenie „4000” – unijny znak towarowy nr 12 333 548

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie R 654/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- w przypadku wstąpienia drugiej strony w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą do niniejszego postępowania – obciążenie jej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady równego traktowania i zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2017 r. – Sata/EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (5000)

(Sprawa T-304/17)

(2017/C 231/59)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Oznaczenie „5000” – unijny znak towarowy nr 12 333 555

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie R 655/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- w przypadku wstąpienia drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą do niniejszego postępowania – obciążenie jej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady równego traktowania i zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2017 r. – Red Bull/EUIPO (Przedstawienie równoległoboku składającego się z dwóch części o różnych kolorach)

(Sprawa T-305/17)

(2017/C 231/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Red Bull GmbH (Fuschl am See, Austria) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck i S. Petivlasova)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie równoległoboku składającego się z dwóch części o różnych kolorach) – zgłoszenie nr 14 326 508

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 stycznia 2017 r. w sprawie R 2582/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2017 r. – adidas/EUIPO – Shoe Branding Europe (Przedstawienie trzech równoległych pasków)

(Sprawa T-307/17)

(2017/C 231/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: adidas AG (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: I. Fowler i I. Junkar, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Shoe Branding Europe BVBA (Oudenaarde, Belgia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie trzech równoległych pasków) – unijny znak towarowy nr 12 442 166

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie R 1515/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą – w razie gdyby wstąpiła do sprawy w charakterze interwenienta – kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.
-

**Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Lion's Head Global Partners/EUIPO – Lion Capital
(LION'S HEAD global partners)**

(Sprawa T-310/17)

(2017/C 231/62)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lion's Head Global Partners LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawicie: adwokat R. Nöske)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Lion Capital LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „LION'S HEAD global partners” – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 996 979

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 lutego 2017 r. w sprawie R 1477/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 28 lutego 2017 r. (sprawa R 1477/2016-4) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Lion's Head Global Partners LLP a Lion Capital LLP i oddalenie sprzeciwu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2017 r. – Stips/Komisja

(Sprawa T-311/17)

(2017/C 231/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adolf Stips (Besozzo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę z dnia 19 sierpnia 2016 r. w sprawie niezaszeregowania skarżącego do grupy zaszeregowania AD13 w postępowaniu w sprawie zmiany zaszeregowania w 2013 r.;
- tytułem ewentualnym, zasądzenia od Komisji odszkodowania, które w całości naprawiłoby szkodę materialną i niematerialną poniesioną przez skarżącego;

— w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, w zakresie w jakim Komisja naruszyła uzasadnienie wyroku z dnia 19 lipca 2016 r., *Stips/Komisja* (F-131/15, EU:F:2016:154) i wykonała ten wyrok w złej wierze, naruszając w ten sposób powagę rzeczy osądzonej przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2017 r. – Wajos/EUIPO (Kształt butelki)

(Sprawa T-313/17)

(2017/C 231/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wajos GmbH (Dohr, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Schneiders, R. Krillke i B. Schneiders)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt butelki) – zgłoszenie nr 14 886 097

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie R 1526/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2017 r. – Nosio/EUIPO (MEZZA)

(Sprawa T-314/17)

(2017/C 231/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Nosio SpA (Mezzocorona, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Perani i J. Graffer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MEZZA” – zgłoszenie nr 14 822 506

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 marca 2017 r. w sprawie R 1518/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie naruszenia i błędnego zastosowania art. 43 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- uznanie proponowanego ograniczenia klasy 33, czyli „napoje alkoholowe, w tym wina i wina musujące, w butelkach lub pojemnikach o pojemności wyższej lub niższej od 0,375 litra” za dopuszczalne;
- stwierdzenie naruszenia art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 1 marca 2017 r. przez Piątą Izbę Odwoławczą EUIPO w sprawie R 1518/2016-5, doręczoną w dniu 23 marca 2017 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie i błędne zastosowanie art. 43 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- naruszenie i błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2017 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Revoind Industriale**(Sprawa T-318/17)**

(2017/C 231/66)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Clean Sky 2 Joint Undertaking (CSJU) (przedstawiciele: B. Mastantuono, pełnomocnik oraz adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Revoind Industriale Srl (Oricola, Włochy)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz CSJU kwoty 359 913,75 EUR tytułem umowy o dotację dla partnerów nr 325940 „EULOSAM – Design and Manufacturing of Baseline Low-Speed, Low-Sweep Wind Tunnel Model” oraz kwoty 2 105,25 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych według stopy 3,5 % za okres od dnia 31 stycznia do dnia 1 kwietnia 2017 r.;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty kwoty 34,51 EUR dziennie tytułem odsetek licząc od dnia 2 kwietnia 2017 r. do dnia całkowitej spłaty wierzytelności oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie wywiązała się ze swych zobowiązań umownych nie realizując projektu EULOSAM oraz nie przedstawiając CSJU stosownych sprawozdań i wyników wymaganych na podstawie art. II.2 załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

Ponadto, strona pozwana nie wykonała prac, których zakres został określony w załączniku I, skutkiem czego uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z art. II.3 lit. a), e) i h) załącznika II do umowy o udzielenie dotacji.

W związku z powyższym konsorcjum rozwiązało umowę o udzielenie dotacji i wystosowało notę obciążeniową dotyczącą zaliczki w wysokości 359 913,75 EUR wcześniej wypłaconej przez koordynatora projektu stronie pozwanej na podstawie postanowień umowy o udzielenie dotacji. W konsekwencji wypłacona zaliczka, pozostaje własnością strony skarżącej do dnia całkowitej spłaty wierzytelności.

Zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania po stornie Revoind Industriale S.r.l. jako beneficjenta umowy o udzielenie dotacji, są w niniejszej sprawie w znacznej mierze bezsporne, gdyż zarzuty strony pozwanej mają charakter ogólny, niepełny i nie zostały poparte dowodami, w związku z czym są całkowicie bezzasadne.

W konsekwencji strona skarżąca ma prawo domagać się zwrotu i wypłaty kwot uiszczonych na rzecz strony pozwanej tytułem zaliczki, powiększonych o odsetki za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – Ceobus i in./Komisja

(Sprawa T-330/17)

(2017/C 231/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ceobus (Génicourt, Francja), Compagnie des transports voyageurs du Mantois interurbains – CTVMI (Mantes-la-Jolie, Francja), SA des Transports de St Quentin en Yvelines (Trappes, Francja), Les cars Perrier (Trappes), Tim Bus (Magny-en-Vexin, Francja), Transports Voyageurs du Mantois (TVM) (Mantes-la-Jolie) (przedstawiciel: D. de Combles de Nayves, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 lutego 2017 r. SA.26763 dotyczącej rzekomej pomocy przyznanej przedsiębiorstwom transportu publicznego przez region Ile-de-France w zakresie, w jakim uznaje ona, że system pomocy regionu Ile-de-France stosowany od roku 1984 aż do roku 2008 stanowi nowy system pomocy, który został „wdrożony niezgodnie z prawem”;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 lutego 2017 r. SA.26763 dotyczącej rzekomej pomocy przyznanej przedsiębiorstwom transportu publicznego przez region Ile-de-France w zakresie, w jakim uznaje ona, że indywidualna pomoc uzyskana z systemu pomocy regionu Ile-de-France od maja 1994 r. do 25 listopada 2008 r. stanowi nową pomoc, która została „wdrożona niezgodnie z prawem”.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony w ramach żądania pierwszego, dotyczy naruszenia art. 108 TFUE, naruszenia art. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/1589”) (Dz.U. 2015, L 248, ps. 9), jak też naruszenia powagi rzeczy osądzonej przysługującej wyrokom wydanym w następstwie odesłania prejudycjalnego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
 2. Zarzut drugi, podniesiony w ramach żądania drugiego, dotyczy naruszenia art. 17 rozporządzenia 2015/1589 w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała jako działanie przerywające okres przedawnienia działanie, które nie spełniało przewidzianych w tym artykule kryteriów kwalifikacji tej kategorii działań.
 3. Zarzut trzeci, podniesiony w ramach żądania drugiego, dotyczy naruszenia praw proceduralnych zainteresowanych osób trzecich w zakresie, w jakim Komisja uznała w decyzji wszczynającej postępowanie, że przedawnienie zostało przerwane nie poprzez złożenie skargi do sądów administracyjnych, lecz poprzez pierwsze żądanie udzielenia informacji wystosowane przez Komisję w dniu 25 listopada 2008 r.
-

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2017 r. – Steifer/EKES**(Sprawa T-331/17)**

(2017/C 231/68)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Guy Steifer (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. A. Lucas)*Strona pozwana:* Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora ds. zasobów ludzkich i finansowych EKES z dnia 21 października 2002 r. odrzucającej wniosek skarżącego z dnia 2 października 2002 r. w sprawie zwrotu powiększonej o obowiązujące odsetki nieuwzględnionej części jego uprawnień emerytalnych w Belgii, przeniesionych do systemu wspólnotowego;
- stwierdzenie nieważności decyzji nr 360/03 A z dnia 15 grudnia 2003 r. ustalającej uprawnienia emerytalne skarżącego, w zakresie w jakim wyłączono w niej lub powstrzymano się od ustalenia zwrotu zaległych płatności odpowiadających świadczeniom emerytalnym, które powinny być przekazane przez Office national des pensions du Royaume de Belgique (państwowy urząd ds. emerytur Królestwa Belgii) na konto bankowe EKES ze skutkiem na dzień 1 stycznia 2004 r. tytułem przeniesienia uprawnień emerytalnych;
- nakazanie EKES zwrotu skarżącemu sumy zaległych płatności okresowych przekazywanych przez ONP Komitetowi od dnia 1 stycznia 2004 r. tytułem przeniesienia uprawnień emerytalnych, powiększonych o odsetki za opóźnienie w wysokości ustalonej przez EBC dla jego podstawowych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty, od chwili, w której ten zwrot powinien nastąpić aż do pełnej spłaty;
- nakazanie EKES zwrotu skarżącemu w każdym miesiącu sumy zaległych płatności okresowych, które jeszcze w przyszłości będą przekazywane przez ONP na konto bankowe Komitetu;
- obciążenie EKES kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia zasady zakazu bezpodstawnego wzbogacenia Unii Europejskiej, prawa własności oraz art. 11 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego interpretowanego w świetle jego celów, ponieważ zaskarżone decyzje wyłączają lub nie przewidują prawa strony skarżącej do zwrotu krajowych świadczeń emerytalnych, która nie przyczyniła się do powstania jego emerytury w Unii Europejskiej.

Postanowienie Sądu z dnia 3 maja 2017 r. – Facebook/EUIPO – Brand IP Licensing (lovebook)**(Sprawa T-757/15) ⁽¹⁾**

(2017/C 231/69)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 22.2.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Consorzio IB Innovation/Komisja**(Sprawa T-84/17) ⁽¹⁾**

(2017/C 231/70)

Język postępowania: włoski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 27.3.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 5 maja 2017 r. –King.com/EUIPO – TeamLava (Ekrany i ikony na wyświetlaczu)**(Sprawa T-95/17) ⁽¹⁾**

(2017/C 231/71)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 18 maja 2017 r. – Consorzio IB Innovation/Komisja**(Sprawa T-126/17) ⁽¹⁾**

(2017/C 231/72)

Język postępowania: włoski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-86/17**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 104 z dnia 3 kwietnia 2017 r.)

(2017/C 231/73)

Opublikowany komunikat w sprawie T-86/17 Le Pen/Parlament otrzymuje brzmienie:

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-86/17)

(2017/C 104/85)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marion Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego opatrzonej datą 5 grudnia 2016 r., podjętej na podstawie decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, w której to decyzji stwierdzono istnienie zadłużenia po stronie skarżącej w wysokości 298 497,87 EUR z tytułu nienależnie wypłaconych kwot w ramach zatrudniania asystentów parlamentarnych i uzasadniono odzyskanie tej sumy oraz powierzono urzędnikowi zatwierdzającemu we współpracy z księgowym instytucji odzyskanie tej wierzytelności na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego,
- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2016-1560 z dnia 6 grudnia 2016 r. informującej skarżącą, że po jej stronie zostało stwierdzone zadłużenie w wysokości 298 497,87 EUR w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 5 grudnia 2016 r., że postanowiono odzyskać nienależnie wypłacone kwoty z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych i zastosować art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła oraz art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego,
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania,
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego zapłaty na rzecz Marine Le Pen kwoty 50 000,00 EUR tytułem zwrotu kosztów podlegających zwrotowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 12 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku kompetencji autora aktu. Strona skarżąca uważa, że decyzja sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 5 grudnia 2016 r. (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) leży w kompetencjach Prezydium Parlamentu Europejskiego, a osoba, która podpisała decyzję nie była do tego upoważniona.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku – zdaniem skarżącej – uzasadnienia zaskarżonej decyzji, podczas gdy wymóg taki jest zapisany w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez wskazanie w zaskarżonej decyzji sprawozdania z dochodzenia prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych („OLAF”) i zakończonego w dniu 26 lipca 2016 r., które to sprawozdanie nie zostało przekazane skarżącej. Tak więc strona skarżąca nie została wysłuchana i nie mogła skutecznie się bronić, ponieważ sekretarz generalny odmówił przekazania jej dokumentów leżących u podstaw zaskarżonej decyzji.
 4. Zarzut czwarty, dotyczący braku osobistego zbadania akt przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego. Zdaniem strony skarżącej ograniczył się on do powtórzenia sprawozdania OLAF i nie przeprowadził osobiście analizy sytuacji skarżącej.
 5. Zarzut piąty, dotyczący nieistnienia faktów stanowiących poparcie zaskarżonej decyzji oraz związanej z nią noty debetowej (zwanych dalej „zaskarżonymi aktami”) z uwagi na nieprawidłowość przyjętego stanu faktycznego.
 6. Zarzut szósty, dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu. W tej kwestii strona skarżąca uważa, że to nie do niej należy przedstawienie dowodu na pracę swojej asystentki parlamentarnej, lecz – przeciwnie – do właściwych organów należy udowodnienie, że jest inaczej.
 7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności poprzez brak uzasadnienia dochodzonej kwoty w szczegółach oraz w odniesieniu do metody jej obliczenia, co zakłada, że asystentka parlamentarna nigdy dla skarżącej nie pracowała.
 8. Zarzut ósmy, dotyczący nadużycia władzy poprzez przyjęcie zaskarżonych aktów w celu pozbawienia strony skarżącej, posłanki do Parlamentu Europejskiego, środków na wykonywanie mandatu.
 9. Zarzut dziewiąty, dotyczący nadużycia proceduralnego. Strona skarżąca uważa, że sekretarz generalny – w celu uniknięcia obowiązku przesłania jej będącego w jego posiadaniu sprawozdania OLAF – w sposób niezgodny z prawem przesłał wniosek o przekazanie tego sprawozdania do OLAF, który takiego przekazania nie dokonał.
 10. Zarzut dziesiąty, dotyczący dyskryminującego traktowania oraz istnienia fumus persecutionis, ponieważ sytuacja towarzysząca niniejszemu sporowi jest wymierzona wyłącznie przeciwko skarżącej i jej partii.
 11. Zarzut jedenasty, dotyczący naruszenia niezależności posła oraz skutków braku mandatu wiążącego. Zaskarżone akty mają zdaniem skarżącej niewątpliwie na celu ograniczenie swobody wykonywania mandatu poselskiego skarżącej poprzez pozbawienie jej środków finansowych niezbędnych do wykonywania jej zadań. Ponadto posłanka nie może otrzymywać od sekretarza generalnego instrukcji do sposobu wykonywania mandatu pod groźbą kar finansowych.
 12. Zarzut dwunasty, dotyczący braku niezależności OLAF, ponieważ organ ten nie oferuje żadnej gwarancji bezstronności i uczciwości i jest zależny od Komisji Europejskiej.
-

Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-161/17

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 151 z dnia 15 maja 2017 r.)

(2017/C 231/74)

Opublikowany komunikat w sprawie T-161/17 Le Pen/Parlament otrzymuje brzmienie:

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-161/17)

(2017/C 151/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marion Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 6 stycznia 2017 r. podjętej na podstawie art. 33, 43, 62, 67, 68 decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, w której to decyzji stwierdzono istnienie zadłużenia po stronie skarżącej w wysokości 41 554 EUR z tytułu nienależnie wypłaconych kwot w ramach zatrudniania asystentów parlamentarnych i uzasadniono odzyskanie tej sumy oraz powierzono urzędnikowi zatwierdzającemu we współpracy z księgowym instytucji odzyskanie tej wierzytelności na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego,
- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2017-22 z dnia 11 stycznia 2017 r. informującej skarżącą, że po jej stronie zostało stwierdzone zadłużenie w wysokości 41 554 EUR w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 6 stycznia 2017 r., że postanowiono odzyskać nienależnie wypłacone kwoty z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych i zastosować art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła oraz art. 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego,
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania,
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz Marine Le Pen kwoty w wysokości 50 000,00 EUR tytułem zwrotu kosztów podlegających zwrotowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący uchybień wpływających na formalną zgodność z prawem zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na pięć części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą kompetencja w zakresie decyzji finansowych, które dotyczą posłów, należy do Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie do sekretarza generalnego.
 - Część druga, zgodnie z którą Prezydium Parlamentu Europejskiego nie może zmieniać charakteru i zakresu swoich kompetencji. Sekretarz generalny nie dysponuje bowiem należyty upoważnieniem udzielonym przez przewodniczącego Prezydium Parlamentu Europejskiego, na którego podstawie mógłby on przyjąć i doręczyć zaskarżone akty, w których chodzi o kwestie finansowe dotyczące posła.
 - Część trzecia, zgodnie z którą zaskarżone akty były pozbawione uzasadnienia oraz wykazywały charakter arbitralny.
 - Część czwarta, dotycząca naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

- Część piąta, dotycząca braku osobistego zbadania akt przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybień wpływających na materialną zgodność z prawem zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na sześć części.
- Część pierwsza, dotycząca naruszenia zasad uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
 - Część druga, dotycząca nieistnienia faktów stanowiących poparcie zaskarżonych aktów.
 - Część trzecia, zgodnie z którą zaskarżone akty stanowią nadużycie władzy.
 - Część czwarta, zgodnie z którą zaskarżone akty stanowią nadużycie proceduralne.
 - Część piąta, dotycząca dyskryminacyjnego charakteru zaskarżonych aktów oraz istnienia fumus persecutionis.
 - Część szósta, dotycząca braku niezależności OLAF.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL